Albert Ryba

Severní království:

Krvavý trůn

a jiné povídky

Černý Lord
Literární server
Fantasy - sci-fi - horor
CernyLord@seznam.cz

Albert Ryba

Severní království:

Krvavý trůn

a jiné povídky

Černý Lord
Literární server
Fantasy - sci-fi - horor
CernyLord@seznam.cz

Albert Ryba – Severní království: Krvavý trůn a jiné povídky

Copyright © 2003 by Kopromaster under ZOA licence
Copyright © 2003 – Cover and Illustrations by Kopromaster
Copyright © 2003 – Edition by Petr Hyťha, DiS.
Copyright © 2003 – Linguistic Revision by Mgr. Martin Noska,
Karel Englmaier

http://cernylord.wz.cz
http://www.google.com/search?q=cernylord+8.9.2003

ISBN 80-239-2174-6

Obsah

OBSAH **5**

NOVÝ KRÁL **7**

TROFEJ **15**

KRVAVÝ TRŮN **23**

- STÍNY V BOUŘI 23
- TVRZ 25
- ALBERIUS 28
- SKRZE HORY 31
- ÚZEMÍ BARBARŮ 33
- SEVERNÍ KRÁLOVSTVÍ 37
- VESNICE 40
- MASAKR 45
- PŘEPADENÍ 47
- KHALL 48
- „U OTROKA“ 51
- SITHEUS 54
- K AGIJSKÝM HORÁM 56
- AGARGH 64
- AGIJSKÉ HORY 68
- POUŠŤ 73
- KRÁLOVSKÉ MĚSTO 77
- KRVAVÝ TRŮN 81

Poděkování:

Všem, kteří mi s tvorbou knihy pomáhali

(Mgr. Martin Noska, Karel Englmaier)

Jindřišce a rodině za všechno ☺

Partě, se kterou jsem hrál „Dračí doupě“, za spoustu zábavy (Grigi, Lord Hovnocuc, DJ, Fido, PJ’s: Kája & Béďa a další, kteří nehráli pravidelně a proto byli „obětními beránky“ ☺)

Autorům knih a filmů Conan, Kanibalové, Sedm, Vraždy podle Jidáše a další spousty děl fantasy, krimi a masakrů, které mě inspirovaly

Albertu Fishovi, jenž se stal vzorem pro jednu nejmenovanou postavu v povídkách

Všem stovky let mrtvým statistům, kteří ochotně zapózovali před videokamerou v kostnici na kotouňském hřbitově ☺

Nový král

Rothar vyšel z krčmy a znechuceně táhl domů. Pohádal se s ostatními vojáky, s nimiž popíjel laciné víno, o to, zda byl starý král Agarin lepší, než jeho čerstvý nástupce Orghus. Přemýšlel nad jejich i svými argumenty a z myšlenek ho vyrušil až šílený řev, který se ozýval z hlavního nádvoří.

„Pojď se podívat, někoho upalují," táhl ho nějaký trhan směrem k místu, kde jsou vykonávány rozsudky.

Rothar si přehodil měšec na druhou stranu opasku, aby nebudil pozornost žebráka, se kterým mířil na nádvoří, a přemýšlel, koho asi popravují. Trest smrti upálením byl nařízen jen výjimečně, navíc byl takový rozsudek velice zvláštní tak brzy po nástupu nového krále na trůn.

Když došli na nádvoří, zeptal se Rothar vedle stojícího muže, kdo je upalovaný. Sám to mohl ze škubajícího se dočerna oškvařeného těla s opálenými vlasy a vousy těžko poznat i přes to, že jako jeden z velitelů

stráže měl o většině zločinců dobrý přehled. Čelist mu poklesla údivem, když se dozvěděl, že se jedná o vysoce postaveného šlechtice Vergilia, který se vždy těšil dobré královské přízni. Tak tomu tedy bývalo za vlády krále Agarina. Rothar zvedl překvapením obočí a požádal muže, aby mu řekl, co vlastně Vergilius provedl, že byl tak rychle a navíc tímto způsobem popraven. Muž, který stál na nádvoří již od vynesení rozsudku, se rozpovídal, že šlechtic byl údajně samotným králem přistižen při vyvolávání démonů a provozování černé magie a byl ještě ten den odsouzen k trestu smrti upálením. Rothar nevěřil svým uším. Vergilius byl vždycky čestný, narozdíl od jiných šlechticů v královském městě, věrně bojoval po boku krále Agarina v řadě bitev a dokonce se proslýchalo, že králi na jedné výpravě zachránil život. Takovému obvinění, jakým je vyvolávání duchů, nemohl Rothar uvěřit. Také většina lidí na nádvoří byla zamlklá, ačkoli při jiných popravách bylo zvykem posměšně povykovat na odsouzené a házet po nich psí výkaly.

Rotharovi se opět vybavil den, kdy nastoupil na trůn Orghus, Agarinův mladší bratr. Bylo o něm vždy známo, že se nesmířil s tím, že se dědicem trůnu stal Agarin. Orghus většinu života prožil ve své pevnosti na hranicích království a do královského města přijel oficiálně spolu s výběrčím daní a dalšími svými kumpány navštívit hrobku svého otce, protože uplynulo již deset let od jeho smrti.

Druhý den Orghusovy návštěvy se konal v hlubokých lesích v okolí královského města hon pro všechny šlechtice a zde také došlo k nehodě. Údajně si někdo spletl krále Agarina s divočákem a ten byl omylem zastřelen. Rothar ale zahlédl Agarina, když ho přivezli večer z lesa a historka o „nešťastné nehodě“ byla více než nepravděpodobná. Královo tělo bylo poseto šípy ze všech stran jako ježek a navíc Agarin pevně svíral v pravici meč, kterým těžko lovil jeleny. Druhý den při pohřbu byl již král uložen ve zlatém sarkofágu, z něhož mohli poddaní vidět jen hlavu, a tak sečné rány na těle bývalého krále zůstaly všem skryty.

Večer se konala Orghusova korunovace. Během ní měl právě Vergilius proslov, v němž upozornil, že králova smrt se musí důkladně prošetřit, protože se přihodila za divných okolností. Mimo jiné se údajně

ztratili oba sluhové, kteří krále na honu doprovázeli a věrně mu sloužili už od jeho nástupu na trůn. Orghus se po Vergiliově řeči rozčílil a prohlásil, že je možné, že za Agarinovu smrt mohou právě tito sluhové, proto jistě utekli, a že je dá chytit a potrestat. Korunovace byla ukončena dříve, než se čekalo, a Orghus již Vergilia nevyslyšel.

A vida – hned týden na to se ukáže, že Vergilius vyvolává démony a zlé duchy. Rothar přemýšlel, proč nebyl proces veřejný – jako královský velitel stráže severního úseku vězení má vědět o každém významnějším obvinění. Kromě malých zlodějíčků, kteří jsou trestáni bez královy vědomosti, ví přece o všech rozsudcích všichni strážci, tím spíše jejich velitel. Jak by jinak poznali, koho mají chytat, kdyby jim některý z vězňů před popravou utekl, jak se již několikrát stalo? Rothar nejenže netušil, že se bude konat tak výjimečná poprava, ale nikdo mu neřekl ani o Vergiliově zatčení. Něco s tím musí udělat. Agarinova smrt nebyla žádná náhoda a Vergilius byl příliš poctivý na to, aby se dopustil něčeho takového, z čeho byl obviněn.

Rothar se rozhlédl po nádvoří a poblíž hranice, kde již utichl řev a byl slyšet jen zlověstný hukot plamenů, zahlédl svého přítele, kováře Gormula.

„Co si o tom myslíš?“, přivítal Rothara Gormulus.

Rothar se opatrně ohlédl, jestli někdo neposlouchá, a pak Gormulovi řekl o svém podezření ohledně nehody krále Agarina a nesmyslného Vergiliova obvinění.

„To přece nejde nechat jen tak,“ rozčiloval se starý kovář, „Agarin byl dobrý král a jistě by si nepřál, aby se k moci dostal jeho bratr.“

Rothar navrhl svému příteli, aby se tajně sešli ještě s dalšími věrnými stoupenci bývalého krále a rozhodli, co podniknou. Král Orghus musí být svržen, ale kdo bude nový král? Agarinův syn zahynul už před časem v bitvě a jiný následník trůnu není. Orghus žádné děti nemá, a tak by se po jeho svržení musel ujmout trůnu někdo nový. Rothar se rozloučil s Gormulem a zamířil konečně domů.

Druhý den večer šel, aniž by to někomu řekl, rovnou ze služby do krčmy „U skřetí pečeně“. Ve své hospodě se ani nestavěl – těm trubcům, se kterými se včera pohádal a kteří tupě slouží novému králi stejně tak,

jako tupě sloužili Agarinovi, nemá cenu nic vykládat. Hlavně že mají svůj korbel s vínem a lacinou štětku na klíně, jinak je nezajímá nic. Rothar vešel do „Skřetí pečeně“ a pokračoval bez nějakého otálení do posledního pokoje v chodbě, jak se včera dohodl s Gormulem. Zamířil po schodech nahoru a přemýšlel, jestli by byl jako nový král vhodný některý ze šlechticů a nebo naopak nějaký schopný válečník. Zaklepal na poslední dveře a jakmile se ozvalo stejné zaklepání i zevnitř, vešel do pokoje, potichu zavřel dveře a otočil klíčem.

Gormulus seděl u stolu zády ke dveřím. Kromě něj bylo v místnosti se zataženými okny ještě deset statných mužů, podle oblečení asi různých povolání.

„Tak co, ty starý brachu!“, poplácal Gormula po rameni Rothar, ale hned na to ztuhl. Gormulus měl podříznutý krk od ucha k uchu a na jeho hrudi i břiše se černala zaschlá krev. V tu chvíli se všech deset chlapů zvedlo a tasilo meče. Rothar se nezmohl na jediné slovo a než stačil jakkoli zareagovat, rána mečem naplocho do hlavy jej poslala do bezvědomí. Že ho spouští v pytli z okna nezahlédl ve večerních hodinách nikdo ze žebráků bloumajících ulicemi.

Rothar procitl. Nejdřív nechápal, proč visí za nohy v místnosti bez oken nad hromadou slámy s výkaly a cítí zatuchlý hnilobný zápach. Postupně se mu ale vybavily večerní události i to, že jeho přítel Gormulus je mrtev, a přemýšlel o tom, kdo je asi zradil.

Visel na řetězu hlavou dolů dlouho, než uslyšel kroky a než se otevřely zrezivělé dveře kobky. Ve dveřích stály tři postavy. V jedné z nich poznal krále Orghuse, ve druhé jeho rádce Tangiru a třetího muže Rothar neznal. Tangira byl Orghusův výběrčí daní, všeho schopný kumpán, který se svým pánem před týdnem přicestoval na návštěvu královského města a který byl ihned po Orghusově korunovaci jmenován vrchním rádcem, zatímco bývalý Agarinův rádce byl vyhnán ze země a jeho majetek zabaven.

Všichni tři muži si visícího vězně beze slova prohlíželi a Rothar tu chvíli využil k tomu, aby si jeho loučí oslněné oči přivykly. Jakmile přestal mžourat do plápolající pochodně, spatřil, že v temné chodbě za železnými dveřmi je po obou stěnách řada koster připoutaných řetězy ke

zdi. Lidské kosti se válely po zemi také v páchnoucí kobce a po podlaze se občas mihla krysa. Vězeň dobře poznal, kde je.

Tato část vězení se naposledy používala ještě za vlády Agarinova a Orghusova otce, krále Kaliguse Velikého. Rothar sám byl v těchto celách jen jednou před více než patnácti lety, krátce po nástupu do služby, když vyklízeli několik kobek v horním patře této části podzemního vězení. Už v té době byly „kobky smrti“ řadu let opuštěné, král Kaligus upustil od jejich používání krátce poté, co se dostal k moci. Agarinův předchůdce zavíral do této části vězení pouze odsouzence na smrt, ale nezdržoval se popravami. Vězni umírali v kobkách sami na následky mučení nebo prostě jen žízní a hladem. Do kobek s mrtvolami byli přidáváni noví vězni, aniž by je někdo vyklidil a když během let byly cely plné, začal Kaligus věšet odsouzené přímo do chodeb. Pak přišel do královského města mor a rádce i královský mág tvrdili, že se rozšířil z vězení, proto Kaligus dal s lítostí sklepy zavřít a po několika letech, kdy z vězňů zbyly jen kosti, nechal horní patro sklepení vyklidit.

Rothar nevěděl, v jaké části sklepa se nachází, ale v horním patře to nebylo. Dobře si pamatoval na pytle kostí, které tehdy spolu s ostatními nováčky vynášeli a sypali je z městských hradeb do lesa. Řada koster visících v chodbě v okovech nebo za háky naznačovala, že Rothara drží spíše v některém ze spodních pater a tudíž nikdo neuslyší, pokud by volal o pomoc.

Zatímco Rothar přemýšlel o situaci, do které se dostal, promluvil král Orghus ke svému rádci Tangirovi:

„Tak to je ten Rothar? Škoda, že není tak poslušný jako ostatní velitelé stráže. A přitom jsem o něm slyšel jen samou chválu. Vyzpovídejte ho trochu, a pak mi přijď sdělit, co vám pověděl.“

Po těchto slovech se král otočil a zmizel v chodbě. Tangira i druhý muž mlčeli do doby, než královy kroky utichly kdesi v chodbě.

„Dovol, abych ti představil Baarkha, příteli!“, začal s úlisným úsměvem Tangira a nakrucoval si při tom knírek.

„Ty prašivý pse,“ zahřměl Rothar, „kdo udal mě a Gormula?!?“

„Baarkha pochází z dalekého jihu a pomáhá mi při výslechu. A pomáhá dobře, zatím každý ptáček zazpíval“, pokračoval s úsměvem Tangira, jako by Rothar nic neřekl.

„Víš, příteli, Baarkha má tu výhodu, že nemluví naším jazykem a tak jej nikdo nemůže při výslechu ovlivňovat. Pracuje tak, jak mu já nařídím a nemá s nikým ani kapku soucitu.“

Rothar s sebou vztekle házel, ale neřekl ani slovo.

„Na jedné ze svých cest jsem Baarkhovi zachránil život. Chtěli si na něm pochutnat bojovníci sousedního kmene, ale moje družina je rozsekala na kusy a sebrala jim všechno zlato. Od té doby mi Baarkha věrně slouží. Ani našeho krále by neposlechl, pouze já jsem jeho pán,“ říkal lehkým tónem Tangira.

„Jen počkej, já se odtud dostanu a najdu si tě, ať budeš kdekoli!“ zakřičel Rothar a zacloumal opět řetězy.

„Můj král, jehož jsi teď otrokem, mě požádal, abych ti položil několik otázek, příteli“, ozval se opět po chvíli Tangira, „já ale myslím, že je to zbytečné. Něco už našemu králi řeknu a ty se tu zatím hezky bav s mým sluhou Baarkhem.“

Tangira něco řekl v neznámém jazyce Baarkhovi, a šel pomalým krokem z kobky. Na odchodu se ještě otočil a řekl s úsměvem Rotharovi: „A buď si jistý, že odsud neutečeš. Nebudeš mít totiž jak.“

Jakmile to Tangira dořekl a zabouchl dveře, do té chvíle nehybný Baarkha ožil a s výkřikem Rothara odsekl sekerou ze řetězu visícího z háku na stropě. Ten dopadl do hromady výkalů na podlaze a v tu chvíli ucítil šílenou bolest. Baarkha nepřeťal řetěz, na kterém Rothar visel, ale usekl mu obě nohy. Sklepením se rozlehl vězňův nářek, který byl vzápětí přehlušen Baarkhovým zlomyslným smíchem. Tangira kráčel po schodech do vyššího patra sklepení a jakmile zaslechl, že Baarkha začal plnit jeho rozkaz, usmál se, narovnal knírek a začal si prozpěvovat veselou písničku.

Baarkha odložil sekyru a vytáhl z opasku kleště. Nažhavil je v plamenech pochodně, přišlápl Rotharovo zmítající se tělo do výkalů a za hlasitého smíchu začal strhávat Rotharovi kůži z těla. Po chvíli Rothar ztratil vědomí a neprobral se, ani když na něj Baarkha močil.

Když opět otevřel oči, celým jeho tělem cloumala ostrá bolest. Zvedl hlavu z hnoje na zemi a uviděl Baarkhův obličej a přibližující se žhavé kleště. Rothar zoufale zavyl, zatímco Baarkha zálibně naslouchal syčení do ruda rozpáleného železa a nasával velikým nosem příšerný zápach. Pak se znovu hlasitě rozesmál, popadl Rothara do jedné ruky a nabodl ho za žebra na hák čouhající ze zdi. Rotharův křik ještě zesílil, když mu Baarkhův zubatý a zrezivělý nůž otevřel břicho a vnitřnosti mu začaly padat na podlahu do slámy a výkalů. Zvrácený Baarkha se smíchy popadal za tlusté břicho a strkal Rotharovi vnitřnosti zpět i se slámou a pozoroval, jak opět padají na podlahu. Sebral starou naprasklou lebku a strčil jí Rotharovi do břišní dutiny. Chvíli sledoval, jak Rothar s druhým obličejem vypadá, a znovu vybuchl smíchy. Kleštěmi Rotharovi uštípl nos i uši a poté všechny prsty. Pak nanosil pod Rothara na hromadu z vedlejších kobek několik náručí slámy a zapálil ji pochodní. Rotharův křik nejdříve zesílil, ale po několika minutách utichl. Baarkha měl výbornou náladu. Se smíchem tančil okolo hořící slámy, poskakoval po jedné noze a dělal na umírajícího Rothara veselé obličeje. Když Rothar ohořel na zuhelnatělé kosti, Baarkha opět zamlkl tak, jako když přišel s králem a s Tangirou, ukryl své nástroje pod pláštěm a pomalu vykročil ven z kobek.

Zatímco Baarkha stoupal po schodech starého vězení, utěšoval Tangira plačící Rotharovu ženu Vesnu, která se doslechla z celého okolí, že Rothar včera večer potkal jakousi štětku, se kterou natrvalo odjel pryč z města. Vesna pozorovala Tangiru skrze slzy a byla ráda, že ji pozval na večerní královskou hostinu. Koneckonců, Tangirův knírek se jí začínal líbit víc, než Rotharův vínem páchnoucí plnovous.

Trofej

Muž středního věku nenápadně vešel do honosné krčmy „U Černého štítu“. Rozhlédl se, a když viděl, že ho od stolů nikdo nepozoruje, zašel do kuchyně za hostinským. Ten se točil okolo rožně, kde pekl maso, a zároveň povykoval na služebné, aby s sebou hnuly, ať zákazníci nečekají. Muž hospodskému něco pošeptal, tomu zazářila očka a hned se nechal u rožně vystřídat jedním z učňů. Pokynul příchozímu, aby jej následoval, a vykročil do schodů vedoucích do horního patra.

Jakmile osaměli, opadlo z hosta nenápadné chování a začal hospodského netrpělivě postrkovat k rychlejší chůzi. K nenápadnému chování měl muž důvod. Nepřišel si do hospody nacpat své objemné břicho, ale přišel strávit bouřlivou noc s některou z vyhlášených „kněžek lásky“, které poskytovaly „U Černého štítu“ za zlaťáky svá těla vojákům i stárnoucím vyžírkům. Kdyby ho tu někdo poznal, jeho vážnost by utrpěla. Návštěvník prošel spolu s hospodským celou chodbu s pokoji

a jakmile zaplatil hospodskému hrst zlaťáků, nedočkavě vklouzl do jedněch z mnoha dveří.

Mlsně se rozvalil na posteli s medvědí kožešinou a pozoroval svůdné tělo „dámy" čekající v pokoji na toho, koho jí hospodský přivede. Poté, co zatancovala břišní tanec, ho dívka vyzvala, ať chvilku počká, než se ve vedlejší komůrce vykoupe ve vodě s vonnými bylinami. Host se svlékl, zavřel oči a představoval si, jaké to bude, až se dívka přivine k jeho sudovitému, potem páchnoucímu a chlupy porostlému tělu.

Po chvíli vrzly dveře, a muž uslyšel tiché kroky mířící k němu. V tu chvíli vycítil, že něco není v pořádku. Možná mu přišlo divné, že dívka víc funí, možná se mu zdály kroky hlučnější. Otevřel oči, ale už bylo pozdě. Nad ním nestála dívka, s níž hodlal strávit příjemnou noc, ale postava v masce z prasečí hlavy, která držela v rukou kovářské kleště. Hned poté se patrem rozlehl mohutný výkřik a zoufalý nářek. Dole v hostinci si nikdo ničeho nevšiml, jednak probíhala divoká pitka vojáků, kteří měli po službě, a celým hostincem se rozléhal hlasitý zpěv, a jednak pravidelní zákazníci krčmy byli na nářek zvyklí, jelikož za kněžkami lásky chodili občas zvrhlí návštěvníci, kteří se na pokojích vyžívali v mučení dívek nebo naopak se rádi nechávali bičovat. Sténajícího muže objevil sluha až druhý den v poledne.

Vysoce postavený šlechtic Alberius právě večeřel. Seděl sám u dlouhého stolu ve svém domě a v jeho žaludku právě mizelo stehno pečené husy. Venku běsnila bouře a celým domem se rozléhalo šumění deště dopadajícího na střechu v pravidelných intervalech větrných poryvů. Vichřice cloumala se zavřenými okenicemi, ale ty nepovolily. Chvíli co chvíli zaburácel hrom a Alberius si mezi sousty pobrukoval jakousi písničku. Ačkoli bylo pozdě večer a navíc venku zuřila taková bouře, ozvalo se zabouchání na dveře.

„Někdo klepal, můj všemocný pane", uklonil se Alberiovi sluha, který až doteď stál tiše opodál.

„Nejsem hluchý, ty červe", řekl sluhovi tichým syčivým hlasem Alberius a probodl ho pohledem.

„Jak to, že ještě není otevřeno, pse?“ pokračoval šlechtic a ukázal směrem ke dveřím na nádvoří. Sluha otevřel dveře a do místnosti vstoupil statný muž v promočeném plášti, který hned odložil na paroží za dveřmi. Alberius na sobě nedal znát překvapení, ačkoli šlo o celkem neobvyklou návštěvu. Příchozím byl totiž sám král Imonth Veliký.

„Zalez do komory, špíno, a mysli na to, že tě důkladně ztrestám“, prohodil Alberius ke sluhovi tak, aby to král neslyšel a uvedl hosta do přepychově vybaveného pokoje.

„Čemu vděčím za vzácnou návštěvu?“ tázal se uctivě šlechtic a posadil se do pohodlného křesla pokrytého huňatou kožešinou z jakéhosi zvířete.

„Tak tentokrát jsi to přehnal Alberie!“ zahřměl král. „Víš, s kým jsi měl včera co do činění? Svými choutkami jsi zmrzačil Veredia, mého bratrance! Jednoho z nejmocnějších mužů v našem království!“ pokračoval král a odmlčel se.

„No, včera nevypadal zrovna mocně,“ podotkl Alberius, ale raději zase zmlkl.

„Tentokrát ti to neprojde! Dlouho jsem tě kryl, ale už mi došla trpělivost. Měl jsi zůstat se svými choutkami jen u špinavých tuláků a raději nechat na pokoji měšťany nebo dokonce členy královské rodiny! Tentokrát nenechám za tebe narazit na kůl a upálit nějakého žebráka jako loni kvůli tomu mistru cechu stříbrotepců. Tentokrát si svůj pohár vypiješ až do dna. Každý tu ví o tvé hnusné zálibě,“ ukázal král na stěnu pobitou seschlými kousky kůže, pocházejících z různých částí lidského těla.

„Ale včera jsi zašel příliš daleko, abychom to jen tak spláchli tím, že za tebe z někoho vynutíme v mučírně přiznání.“

Alberius mlčel a krále rozčilovalo, že na něm není absolutně poznat, co si myslí.

„Přemýšlej o tom přes noc a připrav se na královský soud,“ ozval se naposledy Imonth Veliký.

Král ještě jednou pohlédl do Alberiových očí, otočil se, chňapl po svém plášti a zmizel z Alberiova domu. Tu noc byl Alberiův sluha bičován obzvláště dlouho.

Hned ráno zašel Alberius za velitelem stráže a chvíli s ním něco projednával. Odcházel od něj lehčí o pořádný měšec zlaťáků.

Doma na Alberia už čekali královští vojáci. Nasadili mu okovy na ruce, ale nechali ho jít po svých, protože by nebylo důstojné, aby ho vláčeli koněm za nohu až do cely jako nějakého obyčejného vězně. Vojáci zatčeného šlechtice zavedli do nejhořejšího sklepa královského vězení a dokonce odklidili hnijící mrtvolu předchozího vězně a na podlahu dali čerstvou slámu. Nicméně zápach hniloby a výkalů pronikal ze sousedních kobek a kazil Alberiovi chuť pečeně, kterou jako jeden z mála vězňů dostal. Alberius ukusoval maso a aby zahnal nudu, dráždil jím hladového vězně z kobky na druhé straně chodby, který se živil už několik měsíců jen červy rozežírajícími mrtvolu jeho předchůdce a občas i masem krysy, pokud se mu ji podařilo chytit. Alberius natahoval ruku s masem do úzké chodby a zarostlý vězeň chtivě prostrkoval kostnaté ruce s povislou kůží k němu, ale šlechtic vždy zavčas s masem ucukl a na tváři se mu vyloudil zlomyslný úšklebek. Když to Alberia omrzelo, nechal zoufale sténajícího vězně svému osudu a rychle maso zhltl. Pak hrábl rukou pro starou, časem vybělenou lebku ležící v rohu, položil jí doprostřed kobky a posadil se na ní jako král na trůn. Prozpěvoval si, poslouchal občasné výkřiky a sténání z různých částí sklepení a čekal.

Nejhořejší část sklepů, ve kterých byl uvězněn, byla osvětlená loučemi, mohl tedy skrze zamřížované okénko ve dveřích pozorovat okolní vězně. Jen několik jich bylo ještě naživu. Všichni byli jen obyčejní poddaní, takže jediný, komu stráže nosily jídlo, byl Alberius. Ačkoli první den Alberius trápil hladového spoluvězně z protější kobky slintáním nad pečeným masem a gesty, že se přejedl tak, že zbylé maso musí hodit krysám, začal jej postupem času krmit zbytky jídla. Nikdy se zarostlým mužem ale nepromluvil ani slovo. Vypadalo to, že ačkoli Alberius o muže nejeví žádný zájem, chce, aby zůstal naživu.

Asi za měsíc šlechtic při jídle kousl do něčeho tvrdého. Byl to malý železný klíč. Alberius klíč zastrčil do rohu pod otep slámy a jako obvykle dojedl maso. Tentokrát ale spoluvězni žádný zbytek nehodil a muž, který si mezitím zvykl na vykrmování, hladově sledoval

Alberia, jak si utírá mastnotu z rukou, a s otevřenými ústy prostrkoval kostnaté paže mřížemi. Vysloužil si jen hrst výkalů, kterou mu šlechtic hodil do obličeje.

V noci, jakmile sklepením zazněl gong ohlašující výměnu stráží před vchodem do podzemí, Alberius ožil. Hrábl do slámy pro klíček a protáhl ruku mřížemi. Stěží dosáhl k zámku, ale po chvíli se mu podařilo zasunout klíč a odemknout. Ke vchodu nešel. Dobře věděl, že hradními chodbami plnými stráží by nepozorován neproklouzl ani náhodou. Místo toho potichu odemkl kobku naproti, kde pobýval špinavý pobuda, kterého „vykrmoval“ ohlodanými zbytky. Špatné světlo pochodní hořících v chodbě stačilo akorát na to, aby rozeznal vyhublé tělo spoluvězně. Zarostlý muž chrápal s otevřenými ústy, ze kterých mu koukal jazyk, a ve spaní slintal. V tu chvíli ho Alberius kopl do čelisti tak, že si spící vězeň jazyk ukousl. Chodbou se rozlehl nářek a nesrozumitelné mumlání. Šlechtic neváhal a strčil spoluvězni zarostlý obličej do čerstvé hromady výkalů. Křik přestal a tiché sténání a mumlání bylo slyšet nanejvýš v sousedních kobkách. Alberius popadl muže za zbytky pytloviny, ve které byl oblečen a odtáhl ho k sobě do kobky. Strhl ze skuhrajícího vězně jeho cáry a oblékl se do nich. Své oblečení pohodil vedle nahého, krví potřísněného muže a zamkl ho tam. Pak si vlezl do kobky po muži odnaproti a zamkl za sebou.

Ráno Alberia probudilo chrastění řetězů a hlahol vojáků.

„Vstávat, vy zvířata! Nadešel čas vašeho rozsudku!“ rozléhal se sklepením silný hlas velitele stráže.

Vojáci rozráželi postupně dveře kobek a vytahovali z nich vězně, kteří přežili. Také Alberia i muže, s nímž si vyměnil celu, vytáhli nešetrně ven a každého před jeho kobkou drželi tři statní chlapi.

„Dnes tu máme jednu lahůdku!“ zvolal velitel stráže a četl z pergamenu první královský rozsudek.

„Šlechtic Alberius se za spiknutí proti královské rodině odsuzuje k naražení na kůl a upálení zaživa. Veškerý jeho majetek připadne královskému výběrčímu daní Veneovi a jeho popel bude pro výstrahu rozmetán na tržišti.“

Všichni vězni i někteří vojáci vzhlédli překvapením. Takový rozsudek vskutku nebyl vynesen každý den a jen málokdo věděl, kdo tu mezi zatčenými žebráky a ostatní holotou pobýval. Velitel stráže pokynul a svalnatí strážci popadli muže naproti Alberiovi, nasadili mu na hlavu pytel a táhli ho ven z kobek. Muž se rozječel a začal s sebou házet. Ale jediné, co dokázal, bylo nesrozumitelné mumlání a sténání. Jeden ze strážců muže několikrát přetáhl bičem přes záda a zařval, aby držel hubu, a další ho vyvlekli ven. Šílený řev prozradil, že královské rozsudky jsou jako obvykle vykonávány ihned.

„Kupec Anatun se za okrádání zákazníků odsuzuje ke dvěma stům ranám bičem a k zabavení veškerého majetku."

Vojáci vytáhli na světlo dalšího vězně a velitel pokračoval:

„Žoldák Xavien se odsuzuje za vyvolání rvačky v opilosti ke třem stům ranám bičem a k vyhoštění z království. Jakmile bude od zítřka přistižen na území krále Imontha Velikého, bude ihned oběšen."

Po vynesení tohoto rozsudku popadli Alberia a vlekli ho na nádvoří.

„Zloděj Kurhus se odsuzuje za krádež v královské klenotnici k pěti stům ranám bičem a useknutí pravé ruky," pokračoval velitel stráže a Alberia už přikovávali k lavici, kde se provádělo bičování.

Zvrhlý šlechtic byl na bičování zvyklý. Často nutil svého sluhu, aby ho bičoval a poté se pokračovalo bičováním sluhy, kterému se ovšem tyto „hrátky" ani trochu nelíbily. Po dokončení rozsudku hodili Alberia do kašny s vodou, mrskli mu přes krvavá záda roztrhaný oblek z pytloviny a dotáhli ho před bránu nádvoří, kde ho pohodili do hromady odpadků. Tam ztratil vědomí.

Procitl navečer, když začalo být chladno. Byl zesláblý, ale sebral se a zmizel ve vedlejší uličce. Nešel však rovnou k městské bráně, jak mu nařizoval královský rozsudek. Místo toho vklouzl do kanálu a došel tajnou chodbou do sklepa svého domu. Veneus, to vyžrané páchnoucí prase, co si nechávalo pro sebe značnou část vybraných daní, se rozvaloval přímo na Alberiově posteli, vedle něj ležela jakási vysloužilá děvka a oba chrápali jak dva medvědi. Alberius kolem nich potichu prošel a protáhl se do své bývalé komnaty. Oddychl si. Jeho příšerná

sbírka byla zatím na svém místě. Alberius strhal všechny své trofeje ze zdi a nastrkal je do koženého vaku. Poté se vrátil do ložnice, kde se vyvaloval Veneus, a nebohému muži chrstl do obličeje rozpálený olej, který se vařil v kuchyni. Ozval se šílený výkřik a Alberius mezitím zmizel ve sklepě. Než Veneova štětka někoho přivolá, bude už dávno pryč.

Alberius se zahalil do hadru, ve kterém ho vyhodili vojáci z nádvoří, v kovárně ukradl krátký meč, jímž se mu bojovalo nejlépe, a osedlal si nejlepšího koně, kterého měl kovář již připraveného pro zákazníka. Teď šlo do tuhého, jelikož kdyby Alberia chytili, usekli by mu ruku. Jestli se mu podaří ujet, přijde o ruku kovář. Když projížděl vraty kovárny, sebral ze zdi dlouhý bič a zkusmo s ním pobídl koně. Ten zaržál a vyrazil kupředu. Maskovaný šlechtic projel prázdnými ulicemi a kus před městskou branou přibrzdil, aby nebudil zbytečně pozornost.

Stráž mu otevřela, ven je puštěn každý, dovnitř by to bylo teď v noci horší. Za Alberiem se už zavírala brána, když tu se ozval výkřik: „Stůj, to je můj kůň!“

Alberius na nic nečekal a přetáhl koně bičem. Urazil skoro celou cestu k lesu, když za sebou zaslechl dusání kopyt. Ohlédl se a ulevilo se mu. Ten hlupák jej vyjel pronásledovat sám. Alberius zahnul v lese na starou cestu a jel tryskem vpřed. Znal to tu dobře a navíc mu cestu osvětloval měsíc. O strážném se to ale říci nedalo. S bídou dokončil výcvik, v lese byl zatím jen výjimečně a teď se proklínal, že se za zlodějem pustil. Zasténal pokaždé, když ho švihla větev stromu do obličeje. Ale mělo být hůř. Alberius po chvíli cvalu zastavil a zahnul nenápadně za skálu. Pronásledovatel pádící za ním vjel přímo do bažiny, ve které končila cesta. Kůň upadl a muž byl vymrštěn ze sedla. Hřebec zafuněl, zvedl se a zmizel do lesa. Jezdec dopadl zády na kámen a nemohl pohnout nohama. Ležel v bahně a bezmocně pozoroval Alberiovy obrysy proti měsíci. Zoufale zavyl, když jej Alberius začal stahovat z kůže, ale nikdo jej neslyšel. Byli příliš daleko od města a mužův řev se ztrácel mezi vytím vlků. Pokud stahování kůže přežije, pocítí jejich tesáky. Alberius nasoukal čerstvě staženou kůži do vaku a oklikou se vrátil na hlavní cestu z města.

Projel několika vesnicemi, aniž by jej kdokoli pronásledoval a po několika týdnech dorazil na hranice se sousedním barbarským královstvím. Cesta končila u opuštěného strážního srubu a na obě strany byly vidět až k obzoru hraniční kůly, na jejichž koncích byly lidské lebky. Byly to hlavy královských vojáků, které na kůly narazili barbaři jako varování, co se stane každému, kdo překročí hranici. Uprchlík se rozhlédl a vyrazil přes hranici na sever. Věděl, že pokud přejede barbarské území, dostane se opět do civilizovanější části světa. S bohatstvím a přepychovým majetkem se ale bude muset rozloučit. Země na severu jsou drsné a jediným zdrojem obživy tamních obyvatel je lov a pěstování brambor. Alberius se ještě jednou ohlédl směrem k zemi, ze které prchal, a pobídl koně.

Ještě o něm v království Imontha Velikého jednou uslyší.

Krvavý trůn

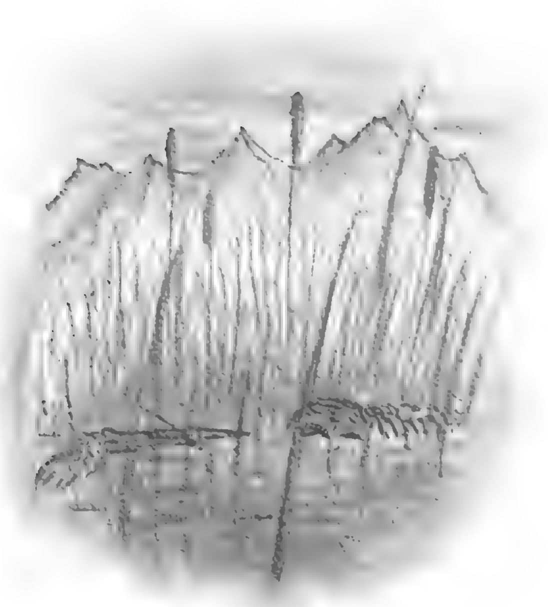

Stíny v bouři

V horách zuřila sněhová bouře. Lovec Ragael se těžce brodil závějemi a v jeho stopách opatrně postupoval jeho syn, nezkušený mladík Ulgar. Údolím, kterým procházeli, se hnaly děsivé větrné poryvy a vodorovně letící sníh zalepoval oběma mužům oči. Navíc se začalo šeřit a vypadalo to, že pokud lovci nedorazí co nejdřív do vesnice, nepřežijí noc.

Cesta byla zavátá a Ragael se rozhodl, že vyčkají chvíli za kmeny stromů v lese, který pokrýval úbočí hor okolo nich. Otočil se na Ulgara, aby mu sdělil, že má za ním sejít z cesty a v tu chvíli měl co dělat, aby jej vítr neporazil. Vykročili mimo cestu a začali stoupat ke stromům rostoucím malý kus od cesty. Viděli sotva jeden na druhého a ačkoli byl les jen několik kroků od cesty, rozeznali jen jeho obrysy. Oběma mužům se silně ulevilo, když vkročili mezi stromy, kde byl vítr o poznání slabší a padalo méně sněhu. Ragael odložil luk i sekeru a začal hloubit jámu,

kde přečkají, než vánice alespoň trochu poleví. Když koutkem oka zahlédl stín, myslel, že se Ulgar k němu při hloubení úkrytu přidal.

Chtěl se otočit, ale už bylo pozdě. Do zad jej udeřila kamenná sekyra. Upadl do sněhu a poslední, co uviděl, byly šedé stíny postav všude okolo.

Ragael procitl a ihned pocítil bolest v zádech. Zároveň ale cítil i nohy a ruce, tak se mu ulevilo, že v silném mraze neomrzl. Otevřel oči a spatřil vedle sebe ležícího Ulgara. Jeho syn byl na první pohled mrtev. Lebku měl proraženou tupou zbraní a jeho ztuhlé tělo leželo na skvrně z červených krystalků. Ragael si vzpomněl, že byli přepadeni, ale nemohl si vybavit nic, z čeho by mohl usoudit, kdo na ně zaútočil. Sněhová bouře byla pryč. Byla již skoro tma a z oblohy se sypaly velké vločky. Zraněný lovec se pokusil posadit. Měl veliké štěstí. Útočníkova sekyra mu po zádech jen sklouzla. Bude mít modřinu a z lehce krvácející rány jizvu na památku. Ragael zhodnotil situaci, do které se dostal, a usoudil, že teď musí v první řadě přečkat noc. S úsilím se mu podařilo vyhloubit noru ve sněhu a ztuhlému Ulgarovi sundat kožich. Ten už ho potřebovat nebude a Ragaelovi se zvýší šance na přežití. Při hloubení úkrytu narazil lovec na svůj zavátý luk i sekeru. Dal si své zbraně vedle sebe a důkladně se zabalil do kožichu mrtvého syna. Vyčerpáním téměř okamžitě usnul.

Ragael se probudil a zkontroloval, jak je na tom. Mráz přečkal v pořádku, ale zraněná záda mu ztuhla. Tělem mu pulsovala tupá bolest a lovec se se zaúpěním zvedl. Naposledy pohlédl na Ulgara ležícího ve sněhu. Na jaře, až roztaje sníh, z něj zůstanou jen vlky ohlodané kosti roztahané po okolí. Takových ostatků je možno v horách najít spoustu. Ragael se opřel o luk a pomalu se vydal zpět na cestu. Zjistil, že zranění mu téměř nebrání v chůzi a s úlevou vykročil k domovu.

Zraněnému muži trvalo skoro celý den, než se dostal do údolí, kde stála jeho vesnice. Už z dálky ale viděl, že něco není v pořádku.

Jakmile přišel blíž, spatřil místo vesnice vypálené trosky chatrčí. Všichni obyvatelé, nebo alespoň jejich většina, byli pozabíjeni a na první pohled bylo zřejmé, že většina z nich neměla příjemné umírání. Musela to být hotová jatka. Ve sněhu se válela rozčtvrcená těla

vesničanů a mezi troskami dohořívalo několik hranic, na kterých byla přivázána doutnající těla. Někteří byli nabodnuti na kůl, jiní byli obaleni ze všech stran šípy jako ježek. Koně a jiná zvířata měla proseknuté krky a jejich mrtvoly ležely vytaženy venku před stájemi. Ať už to udělal kdokoli, dovedl svoji práci až do konce. Uprostřed vesnice bylo několik bojovníků na hromadě a bylo poznat, že se bránili do poslední kapky krve, než je útočníci rozsekali. Uťaté končetiny se povalovaly po celé vypálené vesnici a mezi ostatními stopami byly vidět i stopy psů. Ať se Ragael snažil sebevíc, nenašel jedinou mrtvolu některého z útočníků. Lovec dlouho neotálel. Pokud chce přežít, musí se dostat k tvrzi, která stojí v údolí půl dne chůze na sever. Vydal se na cestu a přemýšlel, co se ve vesnici mohlo stát. Protože byl zesláblý, rozhodl se přenocovat cestou. Se svým zraněním bylo vyloučené, aby přespal na stromě a tak vyhloubil jako včerejší noc díru ve sněhu. Ke tvrzi se dostal až druhý den před polednem. Když zahlédl na dřevěném opevnění stráž, spadl mu kámen ze srdce. Celou cestu Ragaela tížily obavy z toho, že bude vypálená i tvrz.

Tvrz

Hned, jak byl Ragael vpuštěn do tvrze, všiml si, že uvnitř není mnoho bojovníků. Následoval kroky strážce a vešel do poradní síně. Tam právě o něčem živě diskutovalo několik mužů. V čele stolu seděl Thyras, již starší, ale vynikající válečník.

„Vítej, příteli,“ pozdravil Thyras příchozího lovce, „vidím, že už i vaši vesnici postihla zkáza. Posaď se mezi nás, budeme potřebovat každého muže.“

„Co se stalo? Proč je v tvrzi tak málo mužů?“ otázal se Ragael.

„Většina z nás je mrtva,“ řekl temným hlasem Thyras, „zabit byl i velitel tvrze a velení svěřili ostatní mě.“

„Thyras je z nás nejzkušenější a jako jediný bojoval daleko na jihu v armádě Severního království," přidal se jeden z bojovníků sedících u stolu.

„Dobře, ale co se stalo?" chtěl vědět Ragael.

„Blíží se náš konec," začal vyprávět Thyras a nalil lovci pohár vína, „do hor se začali stahovat barbaři, kteří až doteď žili na území na jihu, mezi našimi horami a Severním královstvím."

Ragael překvapeně vzhlédl. O barbarech samozřejmě věděl, každému od malička vštěpovali do hlavy, že kdo se dostane z hor do barbarského království, zemře krutou smrtí. Nikdy však neslyšel o tom, že by se barbaři vydali do hor a pálili vesnice.

„Nevíme proč, ale pravděpodobně všechny naše vesnice v horách byly zničeny krutými barbarskými válečníky. Domníváme se, že armáda Severního království začala zabírat jejich území a tak barbarům nezbývá nic jiného, než se přesunout dále na sever, k nám do hor. Dokonce asi i zapomněli na neustálé boje mezi vlastními kmeny, naše hlídky spatřily vedle sebe bojovníky z kmene Černých vran a Lovců lebek a ti mezi sebou vedli odjakživa ty nejzuřivější boje. Pokoušeli jsme se některé vesnice varovat, ale nikdo z poslů se nevrátil."

„Co ale bude s námi? Kam půjdeme? Tvrz vypálí barbaři stejně snadno jako naše vesnice. A dál na sever už jít nemůžeme, řetěz hor za Údolím bouře ještě nikdo nepřekonal," přidal se muž po Thyrasově pravici.

„Tady nezůstaneme, barbaři nás rozsekají na kusy a naše lebky budou zdobit sruby jejich válečníků," podotkl další z bojovníků.

„Ne, na sever nepůjdeme, to už raději na jih barbarům do náruče," ujal se opět slova Thyras, „kdysi se jeden z lovců přes hory za Údolím bouře dostal a dál bylo už jen zamrzlé moře. Všude okolo. Jen samá pustina, kterou bičoval mrazivý vítr spolu s ostrým sněhem."

„Tak co ale budeme dělat? Postavíme se nepříteli? To je jistá smrt." Debata se opět rozproudila a unavený Ragael poslouchal muže a přemýšlel nad událostmi posledního dne, které dostaly tak rychlý spád.

„Co si o tom myslíš ty?" otázal se jeden z bojovníků Ragaela a vytrhl jej tak z vlastních myšlenek.

„Boj je předem ztracený, v naší vesnici nezůstal nikdo vcelku. Měli bychom se pokusit projít barbarskou zemi, jak se zmínil Thyras, a dostat se na jih do Severního království.“ Všichni muži u stolu ztichli a sám Thyras se se zájmem zahleděl na Ragaela.

„Naše vesnice jsou zničeny. Ženy a děti nám pobili. Máme spálené zásoby a lov nás teď v takových mrazech neuživí. Ty nás vyvedeš dolů z hor a dostaneš nás do Severního království. Vždyť to tam už znáš,“ obrátil se na Thyrase.

Starý válečník se zamyslel a po chvíli řekl: „Je to naše jediná možnost. Odejdeme hned zítra, jak se rozední, do večera si zabalte to nejnutnější pro přežití a všichni se pořádně najezte a vyspěte. Hlídky se budou střídat už po hodině, ať není nikdo unaven. Tvrz za sebou zapálíme a hory navždy opustíme. Nic jiného nám opravdu nezbývá. Chci ale, aby všichni věděli, že cesta bude obtížná a je možné, že nikdo z nás nepřežije.“

Ragael přišel blíž ke Thyrasovi a zeptal se: „A co Alberius? Je ještě naživu? Ten přeci také přišel z jihu a mohl by nám pomoct.“

Alberius byl starší muž žijící ve svém obydlí na samotě. Občas chodil do vesnic pro předměty, které vyžadovaly řemeslnou zručnost a na oplátku nosil vesničanům kůže ulovených zvířat a sušené maso. S nikým se nikdy nevybavoval, ale říkalo se, že je to jakýsi šlechtic ze Severního království, který musel ze své země uprchnout. Nikdo ale nevěděl proč. Alberius žil v horách na samotě už nějakých patnáct let a i přes svoji zamlklost vycházel vždy s vesničany dobře. Thyras usoudil, že by se ho měli alespoň pokusit varovat.

„Máš pravdu, Alberius nám mnohokrát pomohl a měli bychom se přesvědčit, jestli je ještě naživu, a vzít ho s sebou. Je to sice pro nás zacházka, ale pokud by šel s námi, jistě se zvýší naše šance na přežití.“

Ragael následoval ostatní muže do jídelny, zatímco Thyras šel nový plán sdělit všem lidem v pevnosti.

„Já jsem Agard,“ podal Ragaelovi ruku statný muž po jeho pravici, „a tohle je můj bratr Norgath.“

„Já jsem Ragael.“

„A já Adalwin, syn Otgarův.“

„Uriell, kovář a zbrojíř," řekl další muž a postupně se představili všichni muži. Postupně se všem vrátila dobrá nálada a nad propečenými kusy masa a džbány vína začali vyprávět historky z těžkého života v horách. Nutno dodat, že v opravdovém boji byl zatím jen Thyras. Starší muž s plnovousem se před lety dostal do Severního království a bojoval i v královském vojsku. Ostatní bojovníci byli většinou mladí muži, kteří se odešli do tvrze učit boji, a co kdo pamatoval, v horách už dlouhou dobu k žádnému nedošlo. Bojovníci z tvrze tak pouze udržovali pořádek ve vesnicích a pomáhali s lovem zvěře.

Ragael vyhledal ranhojiče, aby mu ošetřil zraněná záda. Zbytek dne mu utekl rychle a usnul hned, jak ulehl do slámy v noclehárně.

Alberius

Ráno, hned po svítání, se všichni vydali na cestu. Thyras rozhodl, že k Alberiovi půjde jen on s Ragaelem, bratry Agardem a Norgathem a kovářem Uriellem. Ostatní se pod Adalwinovým vedením vydají sousedním údolím a setkají se večer u Šedé hory, kde přenocují pod převisem skály. Thyras nařídil družině, že pokud se s Alberiem nevrátí do rána druhého dne, mají pokračovat na jih bez nich.

Ragael skupinku vedl. Jako zkušený lovec se v kraji vyznal a mohl vést ostatní k Alberiovu domu nejlépe ze všech. K poledni zesílil vítr a padající sníh začal být nepříjemný. Skupina se nikde nezdržovala a po poledni dorazila k Alberiovu obydlí. Okenice byly zavřeny a dveře byly záváty sněhem. Buď zde Alberius už není, nebo dnes ještě nevylezl ven. Agard zabouchal velikou pěstí na dveře a vyčkával. Ostatní se na sebe bezradně podívali. Agard zkusil zabouchat ještě jednou a po chvíli konečně zaslechli tiché kroky. Otevřel starší šlachovitý muž s knírkem. Vypadal celkem sešle, ale chůzi měl pevnou. Beze slova pohlédl na Thyrase, kterého jako jediného poznal. Thyras mu vyložil situaci a zeptal se Alberia, jestli půjde s nimi. Ten dlouho neváhal. Otočil se a za chvíli se vrátil s ošoupaným koženým vakem a krátkým mečem.

Meč byl sice starý, místy rezavý a zubatý, ale přesto budil zájem bojovníků. Nebylo v horách běžné, že by někdo vlastnil meč. Buď se používaly jednoduché nezdobené dýky a nebo sekery. Na lov samozřejmě luk a oštěp. Meč však měl jen velitel tvrze a ostatním se dostal do ruky pouze během výcviku. I když byla Alberiova zbraň stará, byla to nesrovnatelně kvalitnější práce, než kdo kdy v horských vesnicích viděl. Dokonce i Thyrasovo oko na okamžik s obdivem spočinulo na meči staršího muže.

Skupina uprchlíků se vydala na cestu, aby stačila dojít na místo setkání s ostatními dříve, než se setmí a Ragael šel opět v čele. Zbytek šel hned za ním, jen Alberius se šoural o kus pozadu. Thyras nejprve všem nařídil, ať na starého muže počkají, ale Alberius pokynul, ať pokračují svým tempem, že jim stačí. A opravdu, kdykoli se Thyras ohlédl, viděl hubenou postavu, jak je následuje.

K večeru vánice zesílila natolik, že i zkušený Ragael měl co dělat, aby nesešel z cesty. Pokud by šlápl do potoka a probořil by se, bylo by jisté, že v mrazu přijde o nohu. Ke skále pod Šedou horou dorazili až když se setmělo. Na pečené maso a teplo ohně se však těšili zbytečně.

V místě, kde tábořili ostatní muži z tvrze byla hotová spoušť. Rozsekané kusy lidí visely nabodány na větvích stromů a většina mužů byla zohavena k nepoznání. Thyras se odvrátil od těla svého přítele Otgara, kterému chyběla celá spodní část od pasu dolů, a ze kterého se táhly vnitřnosti na deset kroků daleko.

„Přenocujeme na druhé straně hory," rozhodl Thyras a dodal, že je velká šance že se s barbary minuli a že snad alespoň dnešní noc už bude klidná.

Zatímco unavená skupinka uprchlíků spala, vtrhl do Alberiova obydlí Zear, barbarský válečník lačnící po krvi. Zeara spalovala nenávist ke všem obyvatelům hor. V hlavě měl jen jediné – pomstít smrt jejich krále. Král Zearova kmene byl nedávno zavražděn neznámým vetřelcem z hor. Byl nalezen v krvi s uříznutou hlavou a ještě jednou částí těla. S muži svého kmene sledoval Zear stopu vetřelce, který jim už dlouhá léta občas zabil některého bojovníka a vždy si odnesl jeho hlavu spolu s další trofejí. To bylo samo o sobě velmi potupné a když byl zabit jeden

z barbarských králů, pohár trpělivosti přetekl. Všechny kmeny uzavřely mír a ti nejlepší válečníci, kteří ještě o den dříve bojovali mezi sebou, se vydali společně do hor pomstít smrt krále. Zničili všechny vesnice, co jim přišly do cesty.

Zear s pěnou u úst vykopl dveře Alberiova domu a když viděl, že v místnosti nikdo není, začal kamennou sekerou drtit hliněné hrnce stojící na stole vedle krbu. Mocnou ranou rozštípl stůl a kopl jej do pohasínajícího ohniště. Plameny vyskočily a Zear je přikrmil slaměnou postelí. V tu chvíli se zarazil. Pod postelí byl poklop vedoucí do sklepa. Barbar sklepy neznal. V barbarských leženích, která se stěhovala podle toho, jak probíhaly boje mezi kmeny, nikoho nenapadlo kopat díry do země. I v horských vesnicích byly sklepy velmi neobvyklé.

Zear odtáhl těžký poklop a popadl do ruky hořící nohu stolu jako louč. Z díry se linul zatuchlý zápach. Sestoupil do sklepa a strnul. Stál v místnosti plné lidských lebek. Stěny byly pobité lidskými kůžemi, patrně staženými zaživa. Spoustu kůží poznal podle tetování charakteristického pro každý rod v kmeni. Lebky uprostřed místnosti byly srovnány do pyramidy. Zespodu byly časem vybělené a na vrcholu poznal Zear podle zabroušení zubů lebku jejich krále. Lebka byla očištěna od masa jen nedbale, patrně ani nebyla vyvařena. Barbar zařval a vzteky udeřil sekyrou do hromady lebek, které se s klapotem rozletěly po celém sklepě. Zuřivostí bez sebe škubl za malá dřevěná dvířka na druhé straně podzemní místnosti. Co bylo za nimi se však už nikdy nedozvěděl. Jakmile se dotkl dveří, vymrštily se z prostoru vedle nich ostré dřevěné kůly a ačkoli byl Zear mohutný a těžký, přišpendlily jej lehce jako pírko ke zdi.

Lapený barbar chtěl řvát šílenou bolestí, ale vydal ze sebe jen zabublání. Z úst mu začal vytékat pramínek krve. Zear nabodnutý na kůlech na zdi umíral dlouhé hodiny, dokud se nerozhořel celý dům a oheň neprohořel do sklepa. Tak divoch v posledních chvílích svého života ještě pocítil žár plamenů. Jeho seškvařené tělo zpola zasypané propadlým stropem sklepa nalezli bojovníci jeho kmene až na jaře, když se vraceli z hor do své země.

Skrze hory

Muži, kteří unikli smrti pod Šedou horou, se celou noc tiskli k sobě ve sněhovém úkrytu. Hlídka, na níž se všichni střídali, měla kromě hlídání také za úkol prohrabávat díru v jejich skrýši, aby mohl dovnitř čerstvý vzduch a do rána se neudusili.

Přestože ráno sněhová vánice nepolevila, museli se vydat na cestu i přes značné nebezpečí, které přinášela. Pokud šli lesem nebo údolím, postupovalo se jim dobře. Na úzkých cestičkách vysoko na skalách však stačil jediný chybný krok a mohli se zřítit z obrovské výšky do údolí pod nimi. Prudký vítr se sněhem jim situaci rozhodně neulehčoval. Ragael, který šel vpředu, jednou uklouzl a udeřil se do hlavy tak, že ho museli Agard a Norgath na další cestě podpírat. Thyras se opět ujal vedení skupiny, ale po chvíli usoudili, že takto nemůžou pokračovat dál.

„Jeskyně," zasténal Ragael, „o kus výš na skále je jeskyně, jednou jsem tam nocoval."

„Dobrá, pokusíme se k ní dostat a zůstaneme tam, dokud to bude nutné," rozhodl Thyras a začal pomáhat bratrům s Ragaelem. Dostat se nahoru na skálu mimo stezku bylo obtížné. Zraněný lovec navíc ztratil vědomí, a tak ho museli nést, aniž by jim to nějak ulehčil. Když stáli v jeskyni vysoko nad údolím, všichni si oddechli.

Kovář Uriell, který se trochu vyznal v léčení, ovázal Ragaelovi jeho zranění, a dobře lovce zabalil do kožešiny. Oheň nerozdělali, aby na sebe neupozornili barbary. Naštěstí padající sníh a ostrý vítr rychle zahlazoval každou stopu. Thyras poslal Agarda a Norgatha na lov, protože chtěl ušetřit sušené maso, co měli s sebou. Byli pryč skoro celý den, ale vrátili se v pořádku. Ulovili tři sněžné zajíce a Norgath chytil v horském potoce několik pstruhů. Oheň rozdělali až v noci a to na samém konci jeskyně, aby nebyl zvenku vidět. Jakmile upekli maso, hned oheň uhasili a jedli potmě. Nikdo nepromluvil ani slovo.

V jeskyni se zdrželi dva dny. Bratři vyrazili na lov ještě jednou a to, co jim zbylo, přibalili ke svým zásobám. Na konci druhého dne se Ragael zotavil natolik, že mohl jít sám a uprchlíci mohli pokračovat skrz hory dál na jih.

Vánice neustávala, ale jakmile skupina prošla stezkou vysoko v horách, pokračovala údolím podél potoka. Thyrasovi, který na jih už jednou před léty šel, byla cesta povědomá a tušil, že jdou dobře. Po dalším dni chůze už zmizely vysoké holé skály a cesta vedla zalesněnými kopci. Zvěře bylo dostatek a bratři byli dobří lovci. Také Ragael se rychle zotavoval a i když se zatím nemohl honit ve sněžnicích s oštěpem za jelenem, alespoň chytal v horské strouze ryby. Za celou dobu nepotkali živáčka a nezahlédli žádné stopy. Brzy jim skalnaté velehory zmizely úplně z dohledu a také kopce byly stále nižší a nižší. Thyras navečer řekl, že už se možná nacházejí na barbarském území. Hranice barbarských království je pevně určená jen z jihu, se Severním královstvím. Uriell vylezl na vysoký strom a opravdu spatřil již pouhý půlden cesty svit ohňů v barbarských leženích. Již teď na hranici barbarského území jich mohl zahlédnout pět. Barbaři žili ve velkém množství kmenů a každý měl svého krále. Nicméně, ačkoli barbaři nazývali svého vládce takto honosně, šlo spíše o náčelníky, kteří se u moci střídali podle toho, kdo byl silnější než jeho předchůdce tak, že ho dokázal zabít, jak ve stručnosti objasnil Thyras.

Druhý den pokračovali kopcovitou krajinou a po chvíli cesty dorazili k okraji propasti, přes kterou nemohli přejít. Průrva byla široká, že by jí nepřehodili kamenem, a hluboká tak, že potok na jejím dně vypadal jako stříbrná nitka. Stěny byly hladké a propast se táhla mezi kopci na obě strany.

„Někde tu musí být lávka," řekl Thyras a Alberius mlčky přikývl. Thyras se zeptal Uriella, na které straně včera viděl vysoký holý kopec se třemi stromy na vrcholku, ale kovář nevěděl, když lezl na strom, byla už taková tma, že stěží rozeznal světla barbarských ohňů. Ragael ale řekl, že by měli jít na tu stranu, na kterou teče v propasti potok, a Thyras souhlasil.

Ukázalo se, že Ragael měl pravdu. Šli téměř celý den podél strže a k večeru zahlédli v dálce dřevěnou lávku přes propast. Rozhodli se přenocovat již teď. K lávce dojdou zítra, pokud by spali u ní, mohl by je překvapit nepřítel, který by chtěl přejít propast.

„Tak tady je skutečná hranice barbarských království. Odteď musíme dávat ještě větší pozor, od zítřka budeme nezvaní hosté na cizím území.“

Uriell nabrousil všem mužům dýky a nabídl své služby i Alberiovi. Ten neváhal a podal kováři svůj meč. Kovář věděl, že drží v rukou prvotřídní práci, a dal si s broušením záležet. Zuby v ostří Alberiova starého meče byly sice natolik velké, že nešly zabrousit, ale Uriell se v řemesle vyznal. Meč, který vracel Alberiovi, byl ostrý jako břitva a zubaté ostří navíc bude po zásahu trhat maso s takovou lehkostí, že i starý šlechtic bude nebezpečný protivník. Alberius si kovářovu práci prohlédl a uznale mu pokynul. Pak zasekl ostří do uloveného zajíce a jedním tahem jej rozpáral, až jeho vnitřnosti vypadaly do sněhu. Poplácal Uriella po rameni a šel se věnovat jídlu. Thyras nařídil, že barbarské území musí překonat co nejrychleji a nikdo nesmí lovit do té doby, než budou v bezpečí. Žádný oheň a pokud to bude možné, půjde se i v noci. Území barbarů není příliš rozlehlé a když nenastanou problémy, za tři dny by mohli být v Severním království.

Území barbarů

Skupina vyrazila na cestu brzy ráno, ještě bylo šero. Studený vítr, který již několik dní vanul, nepolevoval a veliké sněhové vločky, které hnal, znepříjemňovaly uprchlíkům cestu. Když šestice mužů došla k lávce přes propast, tak Agard, jenž byl ze všech nejtěžší, vyzkoušel její pevnost. Vstoupil opatrně na prohnilá prkna a pevně se držel lana po pravé straně lávky. Celý most se pod ním houpal a hrozilo, že se odvážný muž zřítí do propasti. Větrné poryvy cloumaly s lávkou a statný muž měl co dělat, aby se udržel lana. Omrzlá prkna navíc klouzala a některá byla natolik shnilá, že na ně Agard raději nevstupoval. Často prkna úplně chyběla a muž musel místy jít po laně. Trvalo dlouho, než odvážlivec stanul na protějším okraji propasti. Jako druhý šel Alberius. Agard šlechtice při chůzi pozoroval a vypadalo to, že se na lávce cítí

jako ryba ve vodě. Šel rychle jistým krokem a zastavil se jen když vítr s lávkou cloumal tak, že se vlnila nad propastí jako had. Alberius dorazil na druhou stranu nejméně jednou tak rychleji, než Agard. Po starém šlechtici přešel Norgath. Šlo mu to snad ještě hůře, než jeho bratrovi, a v jednu chvíli měl namále. Probořil se shnilým prknem a kdyby se pevně nedržel, zřítil by se do propasti. Další byl na řadě kovář Uriell. Udělal opatrný krok na vratkou lávku a v tu chvíli mu uklouzla noha. Lano se mu vysmeklo z rukou a kovář zmizel v hlubinách. Jeho tělo několikrát v pádu udeřilo do stěny a přibližně v polovině hloubky dopadlo na ostrý výčnělek skály. Náraz mu otevřel břicho a nebohému muži začala za strašného výkřiku padat střeva do hlubiny. Po chvíli se uvolnilo i Uriellovo tělo a následovalo své vnitřnosti. Ostatní muži mlčky naslouchali ozvěně výkřiku a všem přeběhl mráz po zádech.

„Musíme pokračovat," pobídl Thyras Ragaela a s obavami přihlížel, jestli se podaří zraněnému lovci přejít. Ragael se na druhou stranu po chvíli dostal a stejně tak Thyras, který šel poslední.

„Byl to dobrý muž," řekl Norgath a ostatní přikývli. Jen Alberius se tvářil, že se ho neštěstí nijak netýká. Přesto věděl, že to mohlo potkat každého ze skupiny. Přechod přes lávku byl velmi nebezpečný i v létě, natož teď ve sněhové vánici. Muži se nezdržovali vzpomínkami na ztraceného druha a vykročili do lesa, ve kterém se to hemžilo barbary. Na odchodu Alberius jedním sekem přeťal nosné lano lávky a ta zmizela v hlubinách.

Pět mužů procházelo lesem a poměrně brzy narazili na první osadu barbarů. Jejich primitivní sruby z větví byly místo střechy pokryty kůžemi různých zvířat a možná i lidí. Skupina zahlédla asi deset žen, které něco kutily okolo ohniště. Bojovníky vidět nebylo, ale i tak pobídl Thyras ostatní, aby osadu opatrně obešli a nikde se nezdržovali. Šli mlčky a dávali pozor na větve, které mohly zapraskat a tím přilákat pozornost divochů. Přes svoji opatrnost se boji nevyhnuli. K večeru na ně ze stromu seskočila trojice pomalovaných mužů s kamennými sekerami. Thyras neváhal a popadl svoji sekeru. Ránu útočníka odrazil a poté zasekl těžkou zbraň do barbarovy hlavy. Na druhého se vrhli Agard s Norgathem a zasadili protivníkovi několik těžkých ran. Ten

neměl proti sehraným bratrům šanci. Po několika úderech padl k zemi a Ragael jej probodl dýkou. Poslední barbar zaútočil na Alberia, ale souboj skončil dříve, než začal. Alberius zabodl divochovi dýku do čelisti tak, že nemohl vydat ani hlásku a poté mu svým zubatým mečem rozpáral břicho. Vnitřnosti vyhřezly ven a útočníkovi se šílenou bolestí rozšířily oči. Starý šlechtic ho poté kopl do vyprázdněné břišní dutiny a když barbar spadl ve strašných bolestech na zem, přišlápl mu hlavu do sněhu a stál na něm tak dlouho, dokud se cukající muž neudusil. Během celého zápasu nepadlo ani slovo nebo výkřik. Thyras pobídl zadýchané bratry, aby se nezdržovali a šli dál. Ragael strhl z těl barbarů huňatou kožešinu, která jim může lépe pomoci překonat mrazivé noci a vydali se na další cestu. Nikdo si nevšiml, že Alberius zůstal chvíli pozadu a něco odřezával barbarovi, kterého zabil. Poté zavřel svůj starý kožený vak, popoběhl za ostatními a nenápadně se přidal na konec skupinky.

Uprchlíci šli lesem celou noc. Na nikoho dalšího už nenarazili, takže to vypadalo, že většina barbarů odtáhla bojovat do hor. Jen jednou zahlédli zář ohně, a tak se tomu místu vyhnuli obloukem. K ránu přestal padat sníh a i studený vítr se zmírnil. Už bylo na čase. Thyras věděl, že sníh a led zmizí úplně, jakmile sestoupí z hor. V poledne dokonce vysvitlo slunce a mužům se zlepšila nálada. Udělali první zastávku na barbarském území a ve spěchu pojedli sušené maso. Pak pokračovali dál. Za celý den zahlédli několik barbarských vesnic, ale vypadalo to, že vetřelce nikdo nespatřil. Slunce svítilo celý den a sníh pomalu měkl. V noci ale opět mrzlo a na sněhu se vytvořila křehká ledová vrstva, která při každém kroku praskala. Rozhodli se dnešní noc spát. Třetí den k večeru vystoupali muži na kopec. Thyrasovi se vyjasnila tvář. Ukázal na další horu před nimi a řekl, že území barbarů končí za ní. Zapadající oranžové slunce osvětlovalo krajinu okolo nich a všichni pocítili úlevu. Ještě ale neměli vyhráno. Čekal je skoro celý den cesty a les, jímž procházeli, začal být těžko prostupný. Ačkoli původně plánovali, že půjdou i přes noc, nakonec od svého úmyslu ustoupili. Husté křoví, kterým se prodírali, drásalo mužům tváře a uprchlíci ve tmě těžko přelézali popadané stromy. Ráno byl sníh opět na povrchu umrzlý, ale díky slunci svítícímu s nebývalou intenzitou rychle měkl. Po poledni

se dostali na vysokou horu, kterou jim včera ukazoval Thyras a spatřili pod sebou pláň. Sníh končil v polovině vysoké hory, na níž stáli, pod nimi byla rovina a o kus dál kopce daleko nižší než horský masív. Les byl jen do úpatí hory a dál pokračovala pouze suchá tráva a řídké lesíky. I z té výšky bylo vidět, jak se tráva vlní ve větru a Agard ukázal do dálky, kde zahlédl hustší porost a osamocenou skálu. Hradba hor končila dole pod vrcholem, na kterém stáli. Thyras muže pobídl k chůzi a skupinka začala opatrně sestupovat z vrcholu.

Ačkoli byla stezka strmá, jako mávnutím kouzelného proutku mizel veškerý sníh. Čím byli níže, tím ho bylo méně a když sestupovali k samému úpatí kopce, procházeli mezi stromy, na kterých místo jehličí rašily mladé zelené lístky. Unavená pětice náhle spatřila před sebou dlouhou řadu kůlů, která se táhla do dálky po celém kraji rozlehlé roviny pod horami. Na každém kůlu byla naražena lidská lebka a někdy i celá kostra. Agard s Norgathem si ostatky chvíli prohlíželi a objevili mezi nimi i několik zrezavělých mečů. Nebyly sice takové, jako měl Alberius, ale i tak bojovníkům padly dobře do ruky. Bratři ze zbraní oklepali rez a vyzkoušeli ostří. Nebyla to žádná sláva, ale přesto byli za nález rádi. Mrtví bojovníci, jejichž ostatky byly roztahány po okolí, už meče potřebovat nebudou.

„Jsme v Severním království," přerušil Thyras ticho a řekl, že zde jsou sice už v bezpečí, ale raději půjdou ještě kus cesty a utáboří se uprostřed vysoké trávy. Ušli trávou ještě pořádný kus cesty. Sahala jim až po ramena, ale díky tomu, že šli rovinou a viděli daleko, neztratili orientaci. Fičel silný vítr, ale nikde ani náznak sněhu, naopak teplo, které panovalo v nížině, bylo pro uprchlíky žijící vysoko ve studených horách nezvyklé. Řetěz hor za jejich zády se zmenšoval a skupina založila tábor až když slunce úplně zapadlo. Dojedli zbytek zásob, dohodli si hlídky a šli spát. Mohli odpočívat v klidu poprvé od doby, kdy opustili tvrz.

Severní království

Všech pět mužů spalo jako dřevo. První se probudil Agard. Došlo mu, že jeho bratr usnul na hlídce, ale naštěstí se nic nepředvídaného nestalo. Slunce bylo už vysoko nad obzorem a zívající muž si uvědomil, jak je kolem živo. Zpívali ptáci, všude v trávě se ozývali cvrčci a z větší dálky zaslechli štěkání a vytí vlků. V horách by teď slyšeli jen skučení větru, bublání horských říček a zvuk sesouvajícího se sněhu. Agard vzbudil svého bratra a vyrazil na lov. Chytil dva zajíce a lovec si všiml, že oba mají hnědou srst. Doteď viděl jen zajíce bílé. Také osamocený vlk, kterého v jednu chvíli vyplašil, nebyl bílý, ale celý šedý. Když se vracel k ostatním, vybral vejce z hnízda jakéhosi ptáka. To bude příjemná změna v jídelníčku. Zbytek skupinky byl už vzhůru a s dobrou náladou přivítali Agarda s jeho úlovky. Ragael se skláněl nad lidskými ostatky zarostlými trávou jen pár kroků od místa, kde nocovali a Thyras řekl, že je to pravděpodobně voják Severního království a že nejspíš zemřel na nějakou nemoc, protože nemá známky zranění. Kostra byla hodně stará a Thyras poznamenal, že muž zemřel možná i před sto lety. Poradil Ragaelovi, aby si vzal přilbu mrtvého. Teď, když se zotavuje ze svého zranění mu pomůže každá ochrana v případě, že by byli napadeni. K mužům klečícím u vybělených ostatků se přišoural Alberius a zvedl ze země několik starých, věkem zezelenalých mincí.

„Staré královské mědáky,“ řekl suše šlechtic, „platily naposledy za života mého děda. Ten muž byl jistě na tehdejší výpravě proti barbarům, která byla pobita do posledního bojovníka. Tento o vlásek unikl naražení na některý z kůlů, okolo nichž jsme šli na hranici.“

Thyras kývl hlavou na znamení souhlasu a Ragael začal oklepávat hlínu a rez z přilby. Všichni muži se dali do debaty o tom, jaké to asi bude v Severním království a jak si představují jejich další život. Norgath se smíchem nadhodil, že by měli nový život oslavit a že by se jim teď hodil soudek vína. Bavili se v dobré náladě až do odpoledne. Diskutující muži si všimli, že se nenápadně zatáhla obloha a když se spustil jemný déšť, rozhodli se pokračovat v cestě.

Foukal teplý vítr a tráva okolo pochodující skupiny se vlnila. Místy procházeli kolem listnatého porostu, ale byly to spíše háje než lesy a mužům se šlo lépe trávou, tak se křovinám vyhnuli.

Začalo se šeřit a Agard jako první zahlédl osamocenou skálu, kterou viděli z hory. Thyras řekl, že přenocují u ní a skupinka pokračovala až do úplného setmění. Mraky mezitím zase zmizely a na obloze svítily miliony hvězd. Do toho se ozývaly zvuky různých zvířat a Ragael postřehl, že se vytí vlků po všech stranách nenápadně přibližuje. Varoval ostatní, že pokud vlci loví ve smečce, jsou nebezpeční, a pobídl je k rychlejší chůzi. Když se blížili k obrysu skály, ulevilo se jim. Skála, na které hodlali přenocovat, byla vysoká jako pět mužů a naštěstí se na ní dalo vylézt. Oheň na tak viditelném místě raději nedělali i když Thyras říkal, že jsou v pustině, kde široko daleko není živáčka.

Ráno bylo zase zataženo a mrholilo. Ze skály byly v dálce zřetelně vidět vrcholky hor. Před sebou viděli travnatou step, ale křoviny a menší lesíky byly stále častější a v dálce se rozprostíral hustý les. Také krajina se stále více vlnila, ovšem kopce vpředu nebyly zdaleka tak vysoké, jako hory. Agard a Norgath se porozhlédli okolo skály a nalezli několik míst, kde byly stopy po dávno zarostlých ohništích. Skála byla asi oblíbené tábořiště různých výprav. Až na pár kostí drobných zvířat však nenašli nic zajímavého a pětice vykročila vpřed.

Brzy skála zmizela z dohledu a muži zjistili, že půda pod jejich nohama je čím dál tím měkčí a boří se jim nohy. Thyras i Alberius vypadali zamyšleně a čas od času obešli některá místa obloukem. V jednu chvíli Agard došlápl a noha mu zajela až po koleno do bahna. Bratr k němu přiskočil a pomohl mu ven. Agard s úlevou poděkoval, ale pak mu přeběhl mráz po zádech. Asi dva kroky od místa, kde se probořil, spatřil lidskou lebku vyčnívající z močálu a kostnaté pařáty, které se patrně snažily zachytit rákosí. Nešťastný muž spadl kdysi do bažiny a zůstal uvězněn, dokud nezemřel. Agard ucítil štípnutí na noze. Sehnul se a dýkou odřízl jakéhosi červa, který se mu během krátké chvilky, kdy stál v bahně, přisál na nohu. Agardovo šlápnutí do bažiny byl teprve začátek. Po pár krocích měli nohy od bahna všichni a Ragael

jednou zmizel v bahně po prsa. Jeho druhové měli co dělat, aby ho vytáhli. O tom, že byla bažina nebezpečná, svědčilo několik koster, okolo nichž postupně prošli. Červů, kteří se s velkou rychlostí přisávali na těla mužů, odřízli nepočítaně. Takto šli až do setmění. V noci se z močálů okolo ozývaly přímo strašidelné zvuky. Některé z nich měly na svědomí žáby, ale jiné byly pro výpravu naprosto neznámé. Místy poblikávala modrozelená světélka. Norgath chtěl jedno sebrat a zjistil, že to svítí kus hnijícího rákosu. Zakroutil nad tím hlavou a strčil si ho do vaku. Muži rozdělali oheň a upekli si jakéhosi ptáka, kterého Ragael zasáhl kamenem. Zvuky všude okolo nedaly výpravě spát a i starý bojovník Thyras měl špatný pocit z příšerného skřehotání, které se k nim blížilo ze strany. Do toho všeho bublala voda v močálu a hnijící rákosí hnusně zapáchalo.

Chvíli mlčky seděli a pak se ozvalo zaskřehotání přímo u nich. Všichni byli v mžiku na nohou a při pohledu na obrysy tvora po pás vysokého tasili zbraně. Bahenní příšera byla zpola ponořená v močále a její slizem nechutně pokrytá tlama vzbuzovala hrůzu. Muži zaútočili jako na povel všichni najednou a zrůda vydala děsný skřek. Z tlamy jí vycházel hnilobný zápach, ze kterého se zvedal žaludek. Bestie mrskla oslizlým ocasem a zvedla děsivé pařáty k útoku.

„Drápy,“ zvolal Thyras, „je to její hlavní zbraň, usekněte jí nejprve drápy!“

Močálová příšera skočila na Ragaela a povalila ho. Ublížit mu ale nestihla. Na její tělo dopadly těžké sekery a Alberiův meč se zapíchl do zažloutlého oka. Když bylo po boji, zvedl se otřesený Ragael na nohy a začal ze sebe stírat páchnoucí sliz. Příšer bylo v okolí víc, ozývaly se celou noc, ale žádná je již nenapadla. Thyras řekl, že měli jediné štěstí, že rozdělali oheň. Pokud by je překvapila za tmy, byli by už mrtví. Také osamocený muž by neměl příliš velkou šanci.

Další den to vypadalo, že močál pomalu, ale jistě ustupuje. Došli k většímu bahnitému jezírku a na jeho břehu objevili polorozpadlou dřevěnou chatrč. Byla opuštěná a uvnitř se povalovaly jen rozbité hliněné nádoby a zbytky odpadků z kuchyně. Norgath si vzpomněl na

svítící kousek dřeva z močálu, ale když ho vyndal v šeru chatrče z kapsy, už nesvítil.

Od chatrče vedla zarostlá, ale stále viditelná cestička. Vydali se po ní a přešli po rozpadajících se prknech kus močálu. Rákosí postupně přešlo ve trávu a brzy vstoupili do lesa. Norgath, který šel první, spatřil kus před sebou malou vesnici.

Vesnice

Pětice mužů vešla do vesnice a zvědavě se rozhlížela. V hlubinách lesa stálo několik domků, některé byly i zděné, uprostřed byla náves a na ní velká zastřešená studna. Naproti studni stál hostinec. Mezi domky chodili skromně oblečení vesničané a nosili dřevo nebo různé nářadí. Po vesnici pobíhalo několik psů a hejna slepic. Příchozí zaslechli i kozy a krávy. Nikdo z obyvatel si pětice mužů nevšímal a Alberius si to zamířil do hostince. Ostatní jej následovali a vešli do větší místnosti, ve které sedělo asi deset starších vesničanů a popíjelo pivo z velkých korbelů. Z kuchyně vonělo pečené maso a Alberius se dal do řeči s hospodským. Ostatní stáli opodál a Alberius po chvíli vyndal ze svého vaku jakousi kůži. Hospodský přikývl a mávl rukou na hosty, ať se posadí a přinesl každému džbán vína a krásně vonící pečeni. Nastala veselá zábava a po chvíli si ke skupince přisedli i ostatní zvědaví hosté. Ti byli rádi za vyprávění každého pocestného a uprchlíci se zase zajímali o chod království. Vesničané toho příliš nevěděli. Jednou za rok k nim přijel výběrčí daní a ten se obvykle dlouho nezdržel. Od jeho doprovodu ale věděli, že jejich král, Imonth Veliký, onemocněl a jsou nejasnosti v tom, kdo bude jeho nástupcem, pokud by zemřel. Alberius byl zamyšlený a beze slova se mračil. Po chvíli se ale do debaty přidal a vyzpovídával vesničany. Ti byli přímo nadšení z vyprávění o horském životě a nemohli uvěřit tomu, že někdo přežil na barbarském území. Málokdo z nich vůbec přešel bažiny a jen několik starších obyvatel se někdy na lovu dostalo až ke hraničním kůlům barbarského království.

Alberius si zavolal hospodského a nabídl mu ještě několik kůží. Dostal za ně váček zlaťáků, který si hned zastrčil pod plášť za opasek a přidal do něho měďáky nalezené u ostatků vojáka uprostřed stepi.

Skupinka zůstala ve vesnici i přes noc. Večer chodili po vsi nebo jejím okolí a povídali si s vesničany. Agard a Norgath zašli za místním kovářem a nechali si vyklepat ostří mečů, které měli od hranic s barbarským královstvím, a pořádně je nabrousit. Byli na své meče pyšní. V horách měl meč málokdo a pro většinu bojovníků byl velký sen mít svůj vlastní. Alberius jako jediný nechodil ve vesnici, ale vyšel si směrem k bažinám. Byl zamyšlený, hlavou se mu honily myšlenky ohledně krále Imontha Velikého. Nespokojeně chodil po cestičkách na okraji bažin a až k večeru se uklidnil. Na tváři se mu objevil lehký úsměv, spíše úšklebek, a Alberius se konečně vrátil do vesnice k ostatním.

Na počest hostů se večer opékalo několik prasat. Vesničané využili příchozí k tomu, aby si zpestřili jednotvárný život, a uspořádali pořádnou hostinu. Pivo i víno teklo proudem a všichni, až na Thyrase a Alberia, se pořádně opili. Thyras něco probíral se stařešinou vesnice a Alberius se někam ztratil s jedním malým chlapcem. Ráno byl chlapec nezvěstný a nikdo ani pořádně nevěděl, kdy ho viděl naposled. Jen Alberius, který celou dobu mlčel, věděl o tělíčku staženém z kůže, které právě požírali červi na dně bažiny.

Když byli všichni vzhůru a po vydatné snídani, nastal čas k odchodu. Thyras i ostatní bojovníci se rozloučili s vesničany a vydali se na další cestu. Dostali tolik sušeného masa do zásoby, že měli nacpané vaky k prasknutí. Všichni také během oslavy vyhráli na vesničanech v kostkách nějaké měďáky, a tak už nebyli v jiných vesnicích odkázáni na dary místních obyvatel. Thyras vedl s jistotou celou družinu. Včera místo popíjení se od stařešiny dozvěděl, kudy se dostane k většímu městu, kde jsou lesy, kde teče jaká řeka, jaké jsou po cestě další vesnice a také to, kde mužům hrozí nějaké nebezpečí. Když si skupina pospíší, bude za dva dni v další osadě.

Družina šla střídavě pastvinami a střídavě lesy. Cesta byla neudržovaná, ale díky občasným výpravám nikdy zcela nezarostla. Muži

si chvílemi udělali krátkou přestávku a k večeru se utábořili malý kus od cesty na mýtince pod skalou. Ragael šel ulovit něco k jídlu a ostatní rozdělali oheň. Již cestou debatovali o tom, co budou dělat, až dorazí do hlavního města království. Thyras řekl, že možná vstoupí do služby v městské stráži. Na válečné výpravy je už příliš starý, ale kondici má pořád ještě dobrou.

„To já si najdu pěknou ženu a konečně se usadím," nadšeně zvolal Agard.

„Všichni si najdeme ženu, třeba i starý Thyras," zasmál se Norgath a poplácal prošedivělého muže po rameni.

„Otevřu si hospodu," pokračoval Agard, „a vám naleju vždycky zadarmo."

„Tak to by jsi moc zlaťáků nevydělal, bratře. Stejně si myslím, že ty budeš nalévat hlavně sobě."

„Nakonec propiješ i vlastní ženu," rozesmál se Thyras, a pak se zeptal Alberia, co bude dělat on.

„Nevím," řekl starý šlechtic zamyšleně, „teď bych rád věděl něco bližšího o králi a poměrech v zemi. To se ale dozvíme až v prvním městě. Na venkově nikoho král nezajímá, pokud se zrovna neobjeví výběrčí daní."

Během chvíle se Ragael vrátil se svými úlovky a muži pokračovali v debatě. Než opekli maso, setmělo se, ale nikomu se ještě spát nechtělo. Putování po cestě nebylo narozdíl od horských výstupů nijak namáhavé a muži měli o čem mluvit i přemýšlet. Povídali dlouho do noci a ráno si pěkně přispali. Další den proběhl skoro stejně jako předchozí a navečer došli, přesně podle plánu, do další vesnice.

Vesnice byla o dost větší než první a družina měla na výběr rovnou ze tří hospod. Nakonec prošli všechny tři a ačkoli Thyras radil, že zatím by měli peníze spíše vydělávat než utrácet, opili se včetně jeho a Alberia úplně všichni. Ragael se probudil v náručí hezké dívky a stejně tak Agard s Norgathem. Thyras se smál, jak se o dívku bratři v noci porvali a stejně si je nakonec do chalupy přivedla oba. Norgath si promačkával modřinu na čelisti a vůbec si nedokázal vybavit, že by se svým bratrem zápasil. Agard měl natržené ucho a Alberius se divil, proč nocoval ve

stáji mezi hříbaty. Thyras si sice pamatoval vše, ale měl obavy, jestli se bude vesničanům líbit, až si vzpomenou, jak tancoval snad se všemi ženami, které v krčmách byly. Kupodivu peněz nikomu moc neubylo, hosté je asi zvali na pivo a víno za to, že vyprávěli skutečné i smyšlené historky ze své výpravy a ze života v horách. Alberius měl dokonce o dost zlaťáků více, než s kolika přišel, ale nevšiml si, že by mu chyběla nějaká z kůží, které mohl prodat, nebo jiná z jeho věcí, co si s sebou nesl. Thyras naznačil, že by si mohli s odchodem pospíšit a Alberius mlčky přikývl.

Za pochodu se domluvili, že si pořídí koně. Cesta by jim ubíhala mnohem rychleji a Thyras věděl, že narozdíl od horských osad se v Severním království s koňmi pocestných běžně počítá. V kterékoli vesnici nebo tvrzi, kde se zastaví, pro ně najdou ustájení. Lovit kvůli koním nemusí, napasou se a napojí cestou sami a poberou i značný náklad. V poledne si muži udělali přestávku a vydali se lovit. Každý šel zkusit štěstí na jinou stranu, jen Thyras zůstal u věcí v místě tábořiště. Ragael byl zkušený lovec a jako obvykle přinesl největší kořist. Oba bratři přinesli pár zajíců a Alberius nesl na klacku napíchnutou malou srnku. Že není mrtvá si ostatní všimli, až když jí začal Alberius stahovat z kůže a ona s sebou začala škubat a pištět. Ragael na to řekl, aby příště lépe mířil, ale šlechtic odvětil, že se bál, že poškodí kožešinu a že stejně není lovec a je rád, když má něco k snědku.

„Za kožešinu budeme mít aspoň nějaké peníze na koně,“ připomněl Alberius a věnoval se dál stahování. Všichni museli ale uznat, že jak je šlechtic mizerný lovec, tak je dobrý kuchař. Srnka chutnala výborně, šlechtic to zdůvodnil jednak tím, že tu roste dobré koření, a jednak tím, že maso vařené zaživa má daleko lepší chuť.

Hned, jak dorazili do další vesnice, nabídl v hospodě Alberius všechny kůže, které s sebou měl. Nad některými se hospodský podivoval, prý vypadají jako lidské, ale Alberius řekl, že jsou to kůže vzácné jižní opice, které koupil od jednoho vyhlášeného obchodníka, a že stejnou má na zdi vystavenou i generál královského vojska. Hospodskému zasvítily oči a nabídl za ně takovou sumu, že výprava měla nejen jisté koně, ale všichni se ještě mnohokrát nají a napijou,

co hrdlo ráčí, než peníze dojdou. Hospodský přinesl mužům plné talíře s jídlem a šel si do pokoje prohlédnout výhodně nabyté kůže. Huňaté medvědí kožešiny, pro jejichž získání je třeba hodně dobrého lovce, nechal bez povšimnutí, zato na kůžích z opice mohl oči nechat. Těšil se, jak za ně dostane od projíždějících obchodníků spousty peněz a netušil, že „opice“ byly ve skutečnosti porůznu zákeřně zabití obyvatelé hor i Severního království. Hned, jak se družina najedla, šli si všichni vybrat koně.

Thyras si nenechal vnutit krásného bělouše a řekl, že by byli cestou nápadní – čím více se budou vzdalovat od pohraničí, tím bude větší šance, že je někdo přepadne. Požádal jednoho mladíka, aby se před ním na všech koních projel a poradil ostatním, kteří jsou zdraví a nezačnou po půldni cesty kulhat. Alberius si koupil tažného koně a za něj malý dvoukolý vůz. Kromě toho si vyžádal ještě malého poníka. Prý „na věci“, ale Thyrasovi nešlo do hlavy, proč by Alberius své kůže nemohl dát do vozu stejně, jako svůj starý kožený vak. Neřekl ale nic, protože to nebyla jeho starost a navíc Alberius platil i ostatní koně. Kromě vozu si starý šlechtic pořídil několik dlouhých bičů a když se Ragael zeptal, proč jich má tolik, byl poučen, že tažný kůň se narozdíl od jezdeckého musí daleko více pobízet a bič se tedy po nějaké době zlomí. Thyras řekl, že on si vždy vystačil bez biče a ostatní s sebou také nechtěli tahat zbytečnosti.

Jako obvykle následovala pořádná pitka trvající dlouho do noci, a i když se muži neopili tolik, jako v předchozí vesnici, stejně to stálo za to. Alberius vypil tolik džbánů vína, že vyskočil na záda jednomu statnému vesničanovi, také notně zpitému, a svým bičem ho honil po návsi tak dlouho, dokud muž vyčerpáním nepadl k zemi a poté se již Alberius do krčmy nevrátil. Řehtání jeho poníka ve stáji však prozrazovalo, že starý šlechtic ještě spát nešel. Bratři měli tentokrát dívku každý svoji, oba ještě cítili modřiny ze rvačky z předchozí pitky, takže se již od začátku večera raději bavili každý u jiného stolu.

Na cestu se skupina vydala až když se všichni pořádně vyspali. S koňmi cesta ubíhala daleko rychleji, ještě ten den projeli dvě vesnice,

aniž by se v nich zastavili, a přespali až ve třetí, do které dorazili k večeru.

Masakr

Ráno měli všichni problém se zvednout. Ačkoli byli z hor zvyklí občas jezdit mezi vesnicemi na huňatých horských koních, po včerejší celodenní jízdě měli nepříjemné otlaky od sedla a Thyras řekl, že budou muset dělat častější přestávky.

Cesta do další osady jim i na koních zabrala více než den a půl. Kdyby šli pěšky, trvalo by jim to daleko déle. Čekalo je však velké překvapení. Vesnice byla vypálená a cesta směrem k městu byla lemována kůly s přibitými mrtvolami staženými z kůže. Mrtvoly byly ve značném rozkladu, k masakru muselo dojít nejméně před měsícem, spíše ale ještě dřív.

„Sakra, to mi něco připomíná," prolomil ticho Agard a masíroval si otlačená stehna.

„Co se tu stalo?" nadhodil Ragael a pohlédl na Thyrase. Bylo mu ale jasné, že kdyby to prošedivělý muž věděl, dávno by to ostatním řekl. Alberius se šel porozhlédnout po vsi a Thyras řekl, že ho zaráží, jak se něco takového mohlo stát tak blízko k hranicím, když loupežné bandy pobývají spíše v okolí větších měst, hlavně královského. Tak daleko od měst a obchodních stezek není nic, co by stálo za to přepadnout a vyvraždit kvůli tomu vesnici. Norgath se zeptal Thyrase, jestli se sem nedostali barbaři, ale ten odvětil jistým hlasem, že je to naprosto vyloučené, co si pamatuje, nikdy z hor nesestoupili, ačkoli každé vetřelce na jejich území krutě pobili.

„Možná odmítli zaplatit daně, tak je přijelo ztrestat královské vojsko," ukázal Thyras na královskou vlajku zabodnutou uprostřed vypálené návsi.

„Ne, vymáhání nezaplacených daní vypadá jinak," ozval se z trosek Alberius, „král si je vědom ceny, jakou má každá vesnice pro

královskou pokladnu, takže by vesnici nenechal pobít. Navíc tu zůstalo skoro všechno, něco možná vojáci odnesli, ale musely to být jen drobnosti. Cílem bylo vesnici zničit a nikoli zabavit majetek.“

Starý šlechtic se zavzpomínal na své mládí, kdy se často účastnil trestných výprav proti vesnicím, které odmítly zaplatit daně. Král vyhlásil, že z daní je placená armáda, která vesnice chrání a kdo nezaplatí, bude nechán napospas loupežným hordám. Žádná taková horda ale nikdy nevypalovala vesnice, ta si troufla nejvýše na obchodníky cestující mezi městy. „Loupežnou hordou“ drancující osady byli ve skutečnosti civilně oblečení žoldáci, jimž velel někdo z královského dvora a právě Alberius býval velmi obávaným vůdcem výprav. Trestná výprava probíhala tak, že sebrali vesničanům vše, co nebylo přibito a co bylo, to zničili. Špinavá horda pak znásilnila každého, kdo jim přišel pod ruku. Ženy, muže, děti, zvířata – podle toho, kdo měl jakou chuť. Ačkoli žoldáci byli krutí, mohl mluvit o štěstí ten, koho si ke svým nočním radovánkám nevybral Alberius. Narozdíl od jiných, kteří se po chvíli opili a odpadli, vydržel dlouho do noci naplňovat své zvrhlé choutky, ve kterých nešlo jen o znásilňování, ale i o bičování a jiné mučení.

Alberius o svých vzpomínkách před společníky pomlčel a řekl, že by měli pokračovat dál, že tady stejně nic není, ať mu jen pomůžou naložit na vůz dva soudky s vínem, které našel v troskách hospody.

Hned v další vesnici se zeptali, co se ve vypálené osadě mohlo stát. Nikdo ale nevěděl. Asi před dvěma měsíci se prý vesnicí prohnalo královské vojsko, aniž by se zastavilo, a druhý den projelo zase zpátky. Nikoho ale nezajímalo, kam jeli. Thyras se zeptal, jak je ještě daleko do města. Hospodský řekl, že nejblíže hranicím království je Khall, necelé tři dni jízdy. Když vyrazí zítra již za svítání a pojedou rychle, mohli by být v Khallu možná i druhý den navečer. Ale je prý lepší nenocovat v lese, to raději v některé z početných vesnic rozkládajících se v nížině před městem. Thyras byl s odpovědí spokojen a řekl, že odteď již nebudou cestovat opuštěnou krajinou celé dny. Zítra se dostanou do obydlené části království, kde projedou i několika vesnicemi za den a kde jsou navíc města mezi sebou spojena královskými cestami

dlážděnými kameny. Nebudou už tedy zapadat v bahně nebo se prodírat trávou zarostlými pěšinami.

„Jakmile ale projdeme Khallem, nebude už cesta tak bezpečná jako tady u hranic. Budeme držet celou noc hlídky a někdy budeme muset spát bez ohně. A ještě něco," varoval ostatní Thyras, „ve městě noste měšec s penězi skrytý pod pláštěm. Jako Alberius. A vyvarujte se rvaček v hospodách," pohlédl na bratry, „oba by vás mohli za výtržnost popravit." Agard i Norgath neradi přikývli. Jako obvykle proběhla pitka a ráno si všichni pěkně pospali.

Přepadení

Cesta do další vesnice jim trvala skoro celý den, ale Thyras řekl, že půjdou ještě dál, a než se setmí, projedou ještě několika dalšími vesnicemi. A měl pravdu. Projeli ještě tři vesnice, všechny byly jen malý kousek od sebe a potkali se s několika dalšími skupinami i jednotlivými pocestnými. Narazili na několik křižovatek, ale odbočky vedly jen k dalším osadám vedle cesty do města. Ve čtvrté vesnici přenocovali a k městu pokračovali ráno. Celé dopoledne jeli po dlouhé rovné cestě vedoucí hlubinami lesa. K poledni konečně cesta zahnula. Když vjela skupina do zatáčky, začali koně jevit neklid. Thyrase i Alberia to zarazilo a začali se nenápadně rozhlížet. Ani je nepřekvapilo, když ze stromu seskákalo sedm zarostlých mužů se šavlemi a dlouhými okovanými holemi a s řevem se na družinu vrhli. Na Agarda a Norgatha skočili vždy dva, jako nejmladší vypadali nejnebezpečněji. Oba bratři byli ale zkušenými bojovníky, ne nadarmo je velitel tvrze učil bojovat mečem i sekyrou. Svými meči odrazili útok a po chvíli bylo vidět, že z útočníků se stali obránci, kteří couvali pod těžkými ranami z cesty. Netrvalo dlouho a všichni čtyři leželi na zemi mrtví. Thyras mezitím zneškodnil sekem do lebky svého protivníka a rozhlédl se po ostatních. Alberius právě máchl ostrým mečem a otevřel zarostlému lupiči břicho. Lesem se rozlehl šílený řev. Šlechtic ho nechal být a šel spolu

s Thyrasem na pomoc Ragaelovi. Lovec utrpěl ránu na noze a v kleče měl co dělat, aby zjevně silnějšímu protivníkovi nepodlehl. Ten odrazil i Thyrasův útok, ale nevšiml si Alberia, který ho švihl bičem přes obličej. Útočníkovi se přes obě oči objevila rudá čára a řev oslepleného zloducha se přidal ke skučení jeho druha, svíjejícího se na zemi s otevřeným břichem. Alberius řekl Thyrasovi, ať ošetří Ragaela, že odtáhne mrtvé pryč z cesty, aby nebudili pozornost kolemjdoucích. Šílený řev, který se z lesa ozýval, prozrazoval, že oba dosud žijící muže Alberius v lese dorazil. Ve skutečnosti je šlechtic pouze nabodl krkem na ostře zaříznutou větev stromu tak, že nemohli křičet. Lupič s otevřeným břichem podlehl zranění za chvíli, ale slepý muž visel na stromě živý celé dva dny a ještě zaživa ho začali ožírat mravenci.

Ragaelovo zranění vypadalo vážně, ale bylo jen povrchové a když mu Thyras ránu stáhl pruhem látky, mohl celkem obstojně chodit a v sedle se udržel také bez potíží. Mezitím se přišoural Alberius a nenápadně si otřel zakrvavené ruce do trávy. Hodil svůj vak na vůz a pokynul ostatním, že je čas pokračovat. V další vesnici zašli za místním ranhojičem, aby se podíval na Ragaelovo zranění. Ten jen přiložil na ránu několik pijavic a po chvíli je zase strhl a řekl, že si má akorát ránu ovázat, aby mu do ní nelítaly mouchy, a že se to za pár dní zahojí.

Skupina si dopřála bohatou hostinu a ačkoli ještě nebyl večer, zamluvili si pokoje a v krčmě vydrželi až do noci. Ráno pokračovali dál a když projeli skrze dvě vesnice a vyjeli z lesa, spatřili na obzoru hradby a věže. Byli u Khallu.

Khall

„Co tu chcete, vy špinavci!“ ozvalo se z hradeb, když družina procházela městskou branou, a zároveň se z malých okovaných dvířek za branou vypotáceli dva strážci, oba s měchem vína a se zvratky páchnoucím dechem.

„Na, a nezdržuj," odvětil tiše, ale důrazně Alberius a hodil každému z měšce zlaťák. Chtivě po něm chňapli, kousli do něj a rozesmáli se. „Pokračujte, jste u nás vítáni."

„Stačilo zavolat velitele stráže a ten by oba nechal zmrskat," pobrukoval si pod vousy Alberius a vedl družinu bez jakéhokoli váhání ke stájím, kde nechali koně a vůz, a pak pokračovali dál ulicemi ke středu města. Thyras šel hned za Alberiem, zato Ragael a oba bratři byli jako u vytržení a loudali se kus za nimi.

Nikdy v žádném městě nebyli a nedokázali si představit, jak někdo mohl postavit tak veliké a k tomu kamenné domy. Silné vysoké hradby s ochozem plným stráží vypadaly narozdíl od dřevěných hradeb horských tvrzí mohutně a nedobytně. Ulice byly plné lidí a bývalí obyvatelé hor náhle dostali strach, že se mezi nimi ztratí. Připadalo jim, že jen v první ulici potkali více lidí, než žilo ve všech horských osadách dohromady.

„To ještě není nic proti královskému městu," řekl Thyras, když viděl Agarda zírajícího s otevřenými ústy.

„Pojďte už, podíváme se na trh a pak zajdeme do hospody, kde nám konečně řeknou něco o králi a jaká je situace v království," pobídl je starý válečník.

Skupina došla klikatými uličkami až na tržiště a Thyras řekl ostatním, ať se drží všichni při sobě. Prodírali se mezi nakupujícími i vyřvávajícími prodavači a Ragael i oba bratři občas ochutnali některé lákavé zboží ze stánků. Thyras je ale varoval, ať ochutnávání nechají, že by si jinak mohli vysloužit veřejné bičování a kdyby vzali něco dražšího, usekli by jim ruku. Ragael s nechutí přikývl a také Agard s Norgathem se nepříliš radostně vzdalovali od stánků s masem, rybami, cukrovinkami, pečivem a naprosto neznámým ovocem. Prošli kolem sudů s rybami naloženými ve slané vodě a Alberius je zastavil u kupce s látkami.

„Potřebujeme lepší oblečení, než jsou naše špinavé cáry," rozhodl a ukázal mužům, jak chodí oblečení ostatní.

Počkal, až si ostatní vyberou pláště a kožené kalhoty a pak požádal trhovce, aby mu předvedl ty nejpřepychovější šaty, co má. Přihrblý

obchodník se ušklíbl a zeptal se, jestli má vůbec čím zaplatit, ale Alberiův ostrý pohled ho umlčel, že raději zaběhl do domu, před kterým měl rozložené zboží, a přinesl několik nádherných, zlatem zdobených plášťů. Alberius je vzal do ruky, zkoumal látku i kvalitu stehů a po chvíli ukázal na jeden a řekl:

„Ten si vezmu. K tomu mi přidej kalhoty z nejjemnější jelení kůže a pevnou tornu na cesty. A tohle už mi vícekrát nenabízej, to není žádné zlato," zvýšil hlas a pohodil ostatní pláště na výkaly pošlapanou zem.

„Tady máš dva zlaťáky a nepokoušej se smlouvat," zasyčel Alberius a vytrhl obchodníkovi z ruky kalhoty s tornou, které právě vytáhl z velkého pytle se zbožím.

Starý šlechtic se v mžiku převlékl za závěsem z pytloviny, staré cáry hodil užaslému kupci do náruče a kývl na své druhy, kteří se přehrabovali v různém zboží, že mají jít. V novém oblečení vypadal velice vznešeně.

„Najíme se zde na trhu," poradil ostatním Thyras, „v hospodě bude jídlo drahé, tam to pak půjdeme zapít."

Ragael zašel k pekaři pro veliký bochník chleba a bratři koupili celou půlku pečeného prasete. Thyras ukázal ke kašně a řekl, že se půjdou najíst k ní. Prodírali se davy lidí, když tu se ozval výkřik a šílený řev. Všichni se otočili a spatřili nenápadně oblečeného muže, jak si svírá pahýl ruky a Alberia, který si do mužova oblečení otíral krev z čepele svého meče.

„A teď zmiz, nebo zavolám stráže," kopl šlechtic do nebohého muže a uťatou ruku hodil do ohrady s prasaty.

„Dávejte si pozor na měšec," komentoval to Thyras a pokračoval směrem ke kašně. Také nikdo okolo nevěnoval události žádnou pozornost a prodavači pokračovali v halekání a vychvalování svého zboží.

Po vydatném obědě se družina zvedla a zamířila do hospody „U otroka" na rohu ulice vedoucí k tržišti.

„U otroka“

V hostinci „U otroka“ to vypadalo opravdu stylově. Po zdi byly rozvěšené biče a několik mučících nástrojů a také svíčky osvětlující začouzenou místnost byly umístěny na lidských lebkách. Přes to vypadala hospoda přepychově a Alberius řekl, že se za ta léta, co tu byl naposled, vůbec nezměnila.

„Jen ten hospodský pěkně zestárl a má sotva polovinu zubů, co dřív,“ ušklíbl se šlechtic a poručil pro všechny džbán nejlepšího vína pocházejícího z královských vinic.

Ragael ochutnal a uznale přikývl. Poprvé v životě pil víno, které nebylo trpké, a svůj džbán vyprázdnil několika loky. Stejně tak vypili své džbány i ostatní a když tímto způsobem dopíjeli čtvrtý, rozléhal se od stolu hlasitý zpěv. Thyras s Alberiem si přisedli ke staršímu muži, kterého správně odhadli na velitele stráže po službě, a začali se vyptávat na krále.

„Ten už to má spočítané, mizera jeden,“ rozesmál se připitý muž v kroužkovém brnění.

„Slyšeli jsme, že je nemocný,“ zeptal se opatrně Thyras a mávl na hospodského, aby veliteli stráže přinesl další džbán vína.

„Kdepak nemocný,“ zaburácel smíchy muž, „Sitheus, bývalý generál, ho nechal otrávit. Dělá si totiž zálusk na trůn a určitě ho pro sebe získá, stojí za ním více než polovina královského vojska, stejně jako celý Khall a další města. Král sice nedávno vypálil několik vesnic v domnění, že se v nich Sitheus ukrývá, ale tím si jen vysloužil ještě větší nenávist poddaných.“

Muž se odmlčel, aby se mohl napít, a pokračoval:

„A nejen to, za Sitheem stojí i většina lidu. Ten bastard Imonth, který si nechává říkat Veliký, nebyl oblíbený nikdy a poté, co nechal popravit několik vysoce postavených mužů, se mu království rozpadá pod rukama. Jestli se chcete přidat k nám, jste vítáni. Budeme potřebovat každého muže, protože po svržení Imontha Velikého bude třeba udržet pořádek.“

Thyras přikývl a Alberius se představil celým jménem včetně všech svých titulů. Aardwark, jak se jmenoval velitel stráže, užasle

přikývl a uklonil se. Jak byl opilý, tak si při tom vymáchal vousy ve džbánu s vínem. Chvíli na Alberia upřeně zíral, a pak nepřítomně řekl:

„Vždyť máte být skoro dvacet let mrtev! Byl jste jeden z prvních, koho král nechal za údajné spiknutí popravit!“

„Pořád jsem naživu a rád se půjdu na krále podívat. Chtěl bych si s ním ještě o něčem promluvit, než chcípne jako krysa. A jinak při té popravě, které jsem jen o vlásek unikl, nešlo o žádné spiknutí, ale o jednu politováníhodnou událost. Zajímalo by mě, jestli jsou ještě naživu ti, kterých se to týkalo,“ ozval se Alberius a poslední větu pronesl se zlomyslným úšklebkem.

Všichni tři muži se dali do debaty o králi a připravovaném spiknutí a Thyras věděl, že našel pro sebe ideální práci. Válečné výpravy daleko od měst pro něj již nebyly, na to byl příliš starý. Ale přes to by raději zemřel se zbraní v ruce, než jako chromý stařec v posteli. Navíc Imontha Velikého neměl příliš v lásce. Odešel zpět do hor poté, co král odmítl vyplatit žold celé vojenské jednotce, která potlačila velké povstání sedláků daleko od královského města. Výprava trvala více než rok a Thyras si tenkrát od výpravy sliboval, že si za žold pořídí dům v královském městě. Místo toho skončil jako tulák a nakonec se raději rozhodl pro návrat do rodné horské vesnice daleko na severu. Aardwark slíbil, že Alberia i jeho společníky představí Sitheovi. Vůdce povstání Sitheus si vybral Khall proto, že byl ze všech velkých měst od královského nejvzdálenější a téměř všichni obyvatelé Khallu sympatizovali s ním. Thyras a Alberius měli štěstí, že narazili právě na Aardwarka, který nebyl jen obyčejný žoldák, ale mohl je do spiknutí zasvětit více. Muži diskutovali dlouhou dobu, a pak je začal rušit hluk od vedlejších stolů.

Thyras se otočil a spatřil, jak se Agard a Norgath s někým perou. Ragael spal na stole a pod sebou měl koláč zvratků. Ve rvačce bylo nějakých deset lidí, ještě dva byli na straně bratrů. Nutno říct, že čtveřice měla i přes početní nevýhodu celkem převahu a na zemi už se válelo několik zubů jejich protivníků. Než stačil Thyras, Alberius nebo Aardwark nějak zasáhnout, nahrnuly se do místnosti stráže a vyvlekly všechny zápasící muže pryč. Aardwark povstal, zapotácel se a řekl

společníkům u stolu: „Nebojte se, řeknu strážím, ať je pustí, jinak, že je nechám zbičovat."

Thyras šel vzbudit Ragaela, ale ten byl úplně mimo. Odvlekl ho alespoň na pokoj a požádal Alberia, aby u opilého muže počkal, než se probere. Pak zavolal na Aardwarka, aby spolu zašli pro zatčené bratry.

„Vězení je ve sklepech vedle domů pro stráže. Pojď, cestou se ještě stavíme v krčmě „U zloducha", sice tam není takový luxus, jako „U otroka", ale čepují výborné pivo," pobídl Aardwark Thyrase a vykročil potácivým krokem ze dveří hospody.

„U zloducha" nakonec pobyli až do večera, a pak s hlasitým zpěvem vykročili směrem k vězení, kde pobývali zatčení bratři. Aardwark zabouchal mohutnou pěstí na okovaná vrata do dvora a zařval silným hlasem: „Otevři, to jsem já!"

Jeden ze strážců vykoukl průzorem a otevřel vrata. Oba muži se propotáceli dvorem a velitel stráže se zeptal jednoho z vojáků, kde drží tu bandu, co se porvala „U otroka".

„Ti trhani?" podivil se voják a zamyslel se, co zrovna těmto pobudům může chtít jeho velitel, „ti už dávno visí. Nechtěli toho nechat ani v kobce, tak jsme všech deset nechali zbičovat a pověsili jsme je."

„To snad ne!" zahřměl Aardwark, „Kde jsou?" uhodil na strážného. Pak se ale uklidnil, vždyť on by udělal to samé. Následovali vojáka do vedlejšího dvora, kde se houpalo deset oběšenců. Všem visely ze zad cáry kůže svědčící o tom, že bičování nebylo příliš příjemné.

„Alespoň je sundejte, na tržišti vystavíte nějaká jiná těla," mávl nad tím rukou Aardwark.

„Já je varoval, ať nedělají problémy. Můžou si za to sami," uzavřel celou věc Thyras a pobídl velitele stráže, ať si pospíší zpět do hospody, že tady už jsou zbyteční. Pokračovali s pitím dlouho do noci, dokud se Aardwark neopil do bezvědomí. Thyras ho odtáhl na pokoj a hodil ho na zem vedle Ragaela. Alberius už dávno spal a starý válečník si také rozestlal kožešiny a ulehl.

Sitheus

Když Thyras procitl, svítilo mu už slunce oknem do očí. Rozhlédl se po pokoji. Ragael vypadal, že je mu pořádně špatně. Chodil po místnosti a držel se za hlavu i za břicho. Na zemi bylo několik velkých koláčů zvratků. Aardwark byl jako rybička, plácal Ragaela po rameni a pochechtával se. Alberius už byl také vzhůru, ale ležel na kožešině rozvalený jako král a zamyšleně pozoroval ostatní.

Thyras se protáhl a Aardwark jej pobídl, ať si pospíší, že všechny představí Sitheovi. Ragael několika mohutnými hlty vypil džbán čisté vody a opláchl si ve vědru zvratky z celého obličeje. I když koukal jako sysel, byl i on během chvíle připraven k odchodu.

„Ty radši teď moc nemluv," poradil mu zlomyslně Thyras a vykročil za velitelem stráže, který už scházel ze schodů v chodbě.

Muži očekávali, že Sitheus bude bydlet v některém z honosných domů poblíž náměstí, ale Aardwark je zavedl skrze špinavou postranní uličku do staršího oprýskaného domu hned vedle hradeb. Už z venku se dům zdál vysoký a když stoupali po točitých schodech, ukázalo se, že je jako jeden z mála ve městě vyšší než městské hradby a poskytuje nádherný výhled na celý kraj okolo Khallu. Sitheův dům byl také úplně celý kamenný, takže narozdíl od většiny ostatních, které byly z pálených cihel a dřeva, poskytoval dobrou ochranu při případném požáru. Sitheus si ho jistě nevybral náhodou. Velitel stráže uprchlíky zavedl až do šestého, nejvyššího, patra. Zabouchal na dveře naproti schodišti a zdvořile vyčkal, až je Sitheův hlas vyzve, aby vstoupili.

Všichni včetně Alberia mysleli, že Sitheus bude zjizvený hromotluk páchnoucí vínem, který si umanul, že dobude trůn. Za stolem, čelem ke dveřím, však seděl dobře upravený muž, snad jen o málo mladší než Ragael. Sitheus pozdravil příchozí a chvíli si je prohlížel. Z jeho očí bylo vidět, že není hloupý a že chce od života více, než korbel vína a lacinou štětku. Pokynul, aby se posadili na kožešinou potažená křesla a poté Aardwark představil ostatní.

„Alberius! Tak vy ještě žijete," podivil se Sitheus, „na váš proces si dobře pamatuji. Všichni vás mají za mrtvého. Tím se ovšem vysvětluje, co se asi stalo Veneovi, který dostal váš dům. Za jeho

oslepení popravili nějakou prostitutku, co u něj zrovna byla, ačkoli tvrdila, že je nevinná. Teď si myslím, že opravdu byla. Ale o tom, jak jste unikl, si popovídáme jindy."

„Raději mi řekněte něco o sobě," vyzval ostatní bývalý generál.

Alberius kývl na Thyrase a ten se ujal slova. Ve stručnosti popsal nejprve svoji službu u krále, proč se vrátil domů a co se stalo v horách.

„To je dobře, že nejste z našeho království," zamyslel se Sitheus. „Půjdu rovnou k věci," usmál se a vstal od stolu, „potřebuji, aby někdo zajistil smrt krále a tím ukončil jeho tyranskou vládu. Vy se mi do mých plánů moc hodíte, jelikož vás nikdo v zemi nezná."

„Zabít krále?" zděsil se Ragael, „jsem lovec a ne bojovník! Král bude jistě velmi silný."

„Neměj strach," povzbudil ho Sitheus, „Imonth byl mocný válečník, ale královský mág, kterého jsem si koupil, se postaral o to, aby z něj byla zesláblá troska. Nařídil jsem, aby ho udržoval naživu, dokud nebudu připraven převzít vládu, a ten okamžik právě nastal."

„Dobrá," zamyslel se Thyras, „jak to tedy provedeme?"

„Jednoduše," přešel Sitheus k mužům a nepatrně snížil hlas, „na moji hlavu je vypsaná odměna, takže to budete vy, kdo půjde do královského města. Vyhledáte královského mága a řeknete mu smluvené znamení. On vás uvede pod nějakou záminkou do paláce, kde zůstanete, dokud sám nezajistí královu smrt. Na vás pak bude, aby jste udrželi pořádek, dokud nepřitáhnu do města se svojí armádou."

Generál se na chvíli zamyslel, a pak dodal: „Dejte pozor i na samotného mága. Nedůvěřuji mu natolik, abych se mohl spolehnout, že nebude chtít trůn pro sebe. Kdyby se k něčemu takovému chystal, zlikvidujte ho také."

Při těchto slovech se podíval na Alberia a ten mlčky přikývl.

„Než přijdu se svým vojskem, budeš dočasným velitelem ty!" řekl Sitheus Aardwarkovi. „Znám tě natolik dobře, že ti věřím, a Alberius ti jistě pomůže udržet pořádek, má s životem v královském paláci zkušenosti. Když vše vyjde, máte všichni zajištěný přepych do konce života," slíbil Sitheus.

Muži přikývli a generál dodal, že vyrazí společně hned zítra ráno a on se od nich oddělí v Agijských horách ležících asi dva týdny cesty na jih, kde se setká se svojí armádou. Pokynul ostatním na pozdrav, čímž dal najevo, že debata skončila, a řekl Aardwarkovi, že má večer pro všechny zajistit pořádnou hostinu v krčmě „U otroka“ zdarma.

Hostinský „U otroka“ měl z hostiny velkou radost. Sitheus vždy zaplatil účet do posledního měďáku včetně věcí, které opilí hosté rozmlátili, a včetně tučné částky, kterou si hostinský k účtu přimyslel. V kuchyni se kuchaři mohli přetrhnout, aby stačili uspokojit všechny nenažrané hosty, kterých se dostavilo nejméně padesát a sklepmistr nechal přivalit sudy s vínem i pivem přímo ke stolům, aby si mohli návštěvníci čepovat sami.

Thyras před půlnocí pokynul svým druhům, že už je čas jít na pokoj, aby byli ráno vyspalí připraveni na cestu. Krátce po jejich odchodu se obvyklé hospodské hádky a strkanice změnily v krutou řež. Několik opilých vojáků vyvolalo rvačku a hostinský byl nucen zavolat stráž. Přivolané městské hlídky musely hosty rozhánět sekyrami a k patnácti mrtvým bylo ještě dalších deset rváčů na místě popraveno. Hostinský si liboval, jaký bude mít pro Sithea účet, to ovšem nevěděl, že Sitheus zítra také odjíždí z města a žádné peníze mu už proplatit nehodlá.

K Agijským horám

Ještě ani nevyšlo slunce nad obzor a Sitheus už bušil na dveře pokoje. Thyras mu otevřel a kývl na něj, že jsou všichni připraveni k odjezdu. Stavěli se ve stájích pro své koně a vyjeli za bránu města, kde už na ně čekalo několik krytých vozů, ve kterých byli Sitheovi pobočníci a také jeho žena. Výpravu doprovázelo třicet dobře ozbrojených strážců. V jednom z vozů jel i kuchař se zásobami a Sitheus muže ujistil, že nebudou muset lovit. Alberius si ale pobrukoval pod vousy něco o tom,

že není nad řízeček smažený zaživa. A opravdu, v dobu oběda na nějakou dobu zmizel a když se objevil, otíral si mastnotu ze svého kníru.

Cesta ubíhala rychle, Sitheus se nikde nezdržoval, všichni ale věděli, že je čeká velmi dlouhá cesta, i na koních pojedou ke královskému městu několik týdnů. V průběhu cesty Sitheus ve svém voze něco probíral nejprve s Aardwarkem a poté s Alberiem. S oběma muži mluvil o svých plánech po celou dobu, než se jejich cesty rozdělily. Protože byli zatím daleko od velkých měst, tábořili bez jakéhokoli skrývání u rozdělaných ohňů. Alberius, Aardwark, Thyras i Ragael měli vyhrazený jeden vůz, takže když se třetí den spustil pořádný liják, sesedli s koní a nechali se v suchu vézt, zatímco vojáci byli během okamžiku promoklí na kost. Spolu s průtrží mračen přišla i silná bouřka a když po několika hodinách neustala a pršelo stále stejně intenzivně, nařídil Sitheus zastavit. Ukázal na opuštěný hrad s několika vysokými věžemi, který se tyčil na kopci kus stranou od cesty a řekl, že tam přečkají, dokud déšť alespoň trochu nepoleví. Hrad se ztrácel v nízko letících mracích, ale nebyl daleko a během chvilky stála výprava před vyvrácenou bránou. Vešli na nádvoří a v tu chvíli se silně zablesklo a s šílenou ránou udeřil blesk do nejvyšší věže. Několik vojáků nechtělo jít dál, že je to zlé znamení, ale Sitheus řekl, ať nejsou pověrčiví a jestliže nepůjdou ihned dovnitř, nechá je zmrskat za rozvracení morálky. Vojáci neochotně zatlačili vozy do podloubí a koně nahnali do stáje, ale bylo vidět, že nejsou ve své kůži. Nebylo poznat, jestli se třásli zimou nebo strachy a náladu jim nepřidalo ani několik lidských koster ležících na různých místech nádvoří v polohách, které nesvědčily o tom, že by smrt nastala stářím.

Také uvnitř hradu byly po chodbách i místnostech roztroušeny lidské ostatky a v jídelně, kde se všichni sešli, viselo za nohu pět polorozpadlých koster přímo nad velkým stolem. Jejich lebky a několik dalších kostí už nedržely pohromadě a ležely na stole mezi zaprášenými a pavučinami pokrytými talíři. Aardwark smetl vše na zem a ukázal Sitheovi, že se může posadit. Jeden ze sluhů zapálil svíčky, díky prudkému dešti a mrakům obklopujícím hrad se úzkými okny moc světla do místnosti nedostalo. Muži mlčeli. Zvenku bylo slyšet šumění deště,

silné hřmění a občas do místnosti proniklo zařehtání některého z koní, kteří byli zavřeni ve stáji z druhé strany nádvoří.

Po chvíli jeden z vojáků přerušil mlčení a zeptal se Sithea, co mají teď dělat.

„Ti, co jeli vozem, budou spát venku ve voze. Ostatní zůstanou v hradě. Dneska se už počasí nezlepší a zítra uvidíme. Chci ale vyrazit co nejdříve," odpověděl zamyšleně generál.

Muži se rozešli, ale většina z nich se nehrnula zkoumat dlouhé chodby a temné místnosti hradu. Aardwark s Ragaelem vystoupali po úzkých točitých schodech do jedné z věží a zkoumali krajinu okolo. Kdyby nebyl takový déšť a mračna, byl by nádherný rozhled. Takto ale viděli jen obrysy sousedních kopců, občas osvětlené blesky. Pomalu šli dolů a Ragael se zeptal, co se v hradě stalo.

„Tento hrad odjakživa patřil Gorovým kněžím. Dnes z nich zbyla jen malá sekta, ale před několika sty lety ovládali většinu království. Jejich moc však postupně slábla a před sto lety se král rozhodl, že je definitivně zničí. Uspořádal vojenskou výpravu a nechal všechny kněží zmasakrovat. Prohlásil, že když je jejich bůh Gor tak mocný, jistě je odmění bohatým posmrtným životem, ale že zde, v Severním království, pro ně místo už není. Kosti, které jsou roztroušeny po hradě jsou ostatky těch šťastnějších, kteří padli při obraně hradu. Ostatní byli zajati a několik dní mučeni v Agarghu, tehdejším královském městě. Až přes něj pojedeme, ukážu ti příkop pod západními hradbami, kam byly naházeny rozčtvrcené části jejich těl. Hradů po Gorových kněžích je v království celá řada a všechny jsou postaveny velmi kvalitně. Všimni si, že se rozpadly jen dřevěné části, na které přímo prší. Kdyby se tu uklidilo, je hrad ve výborném stavu. I proto bylo několik z nich časem obsazeno chudšími šlechtici nebo různými loupežnými bandami. O Gorových kněžích se říkalo, že mají velký majetek a vládnou nečistým silám, ale žádné bohatství se u nich nenašlo. Buď ho stačili zavčas skrýt, nebo byli bohatí před stovkami let a postupně o vše přišli. A jejich magie a démoni je od krvavého konce nijak neochránili".

Když Aardwark dovyprávěl, právě vycházeli ze schodiště do hlavní chodby. Vojákům mezitím trochu otrnulo, se smíchem chodili po

chodbách a komnatách, prohledávali nábytek a nahýbali si z měchů s vínem, pro které si došli do vozu.

„Tak jaký byl rozhled?“ zvolal jeden z nich, když spatřil dvojici vycházející ze schodiště, a kopl do lebky, co se mu připletla pod nohy, až se roztříštila o protější kamennou zeď.

„Podívejte, co mám,“ chlubil se druhý a mával ve vzduchu se zvláštním přívěškem na stříbrném řetízku. Byl to jakýsi symbol, který byl propleten hady a v jeho středu byl rudý drahokam.

„Znak Gorova řádu,“ řekl Aardwark.

„Kdyby tě s tím chytili před padesáti lety, byl by jsi rozčtvrcen zaživa,“ ozval se za jeho zády Sitheus a se smíchem vojáka poplácal po ramenou. „Teď už se ale bát nemusíš, Gorovu sektu král považuje za spolek několika bláznů, kteří se v posledních letech stejně nijak neprojevují. Budeš mít alespoň vzpomínku na výpravu.“

„Pokud tedy přežiješ,“ dodal další z vojáků, ale Sitheus po něm šlehl okem.

V jídelně už byla mezitím připravena hostina. Kuchař byl opravdu šikovný, jediný, kdo si obstaral vlastní jídlo byl Alberius a i ten některé speciality ze stolu ochutnal. Vojáci se chlubili, co všechno v zaprášených komnatách našli. Šlo sice jen o drobné cetky, ale vojákům se konečně vrátila nálada. Venku bylo počasí pořád stejné. Setmělo se a muži, kteří jeli vozy, do nich odešli přenocovat. Ostatní zůstali uvnitř hradu a rozešli se do několika místností.

Ráno probudil Sithea a ostatní muže nocující ve vozech křik. Nejméně polovina vojáků, kteří spali komnatách hradu se nedožila rána. Jejich těla byla rozřezána na kusy, které byly poházeny po celé místnosti. Vnitřnosti byly rozvěšeny po lustrech z paroží a po nábytku. Protože šlo o muže, co chtěli mít místnost pro sebe a tak nocovali ve vyšších patrech a komorách pod věžemi, nikdo z ostatních si ničeho podezřelého nevšiml. Pokud byl slyšet nějaký výkřik, zanikl v bouři, která zuřila celou noc.

„To je Gorova kletba!“ ječel jeden z vojáků.

„Musíme okamžitě pryč, jinak všichni zemřeme," volal jiný třesoucím se hlasem na Sithea, který právě vylezl z vozu a rozespale mžoural na své muže pobíhající zmateně po nádvoří.

„My chceme pryč," přidali se i ostatní vojáci a Sitheus při pohledu na zkrvavené části těl jeho mužů, které visely z okna jedné z věží, musel uznat, že by se tu opravdu dále zdržovat neměli.

„Kde je kuchař?" otázal se jednoho z vojáků.

„Šel v noci prohledat sklep, jestli tam není poklad."

„Sakra!" zvolal Sitheus, „odjíždíme, vidím, že bychom na něj čekali zbytečně. Vařit bude moje žena."

„Generále," ozval se Alberius, „rád ušetřím vaší choti práci. Umím dobře vařit a rád se toho ujmu, dokud budeme cestovat společně."

„Jak si přejete," uzavřel celou věc Sitheus, „pošlu pak ženu za vámi, ať vám řekne, co mám nejraději."

Rozhlédl se po nádvoří a vykročil ke stáji. Koně zůstali naštěstí bez jediného škrábnutí. Pokud by přišli o koně, museli by zde nechat i vozy a cesta by trvala o dost déle.

Ani zbytek vojáků, kteří přečkali noční jatka, nebyl v nejlepším stavu. Většinu z nich trápil silný kašel díky včerejšímu prochladnutí v dešti a protože teď, když opouštěli hrad, stále silně pršelo, bylo jasné, že cesta bude pro některé z nich utrpením.

Když se silueta věží ztratila z dohledu, všem se ulevilo. Morálka byla ale silně podlomena a dokonce ani Sitheus nehrozil jako obvykle, že kdo nepůjde s odhodláním, bude pro výstrahu zbičován.

Celý první den po útěku z hradu Gorových kněží postupovala výprava bez jediné zastávky. Ranní zážitek byl natolik silný, že se nikdo neodvážil protestovat. Muži, kteří jeli ve vozech, si sice nemohli na nic stěžovat, ale vojáci jedoucí na koních byli večer zcela vyčerpaní a hladoví. Až do večera silně pršelo a když Sitheus konečně rozkázal zastavit, někteří muži již blouznili v horečkách. Zatáhli vozy z cesty do lesa, kde díky obrovským listnatým stromům téměř nepršelo, a Alberius začal podávat večeři. Nutno říci, že všichni byli s jídlem spokojeni. Tak výborné jídlo měli snad jen při korunovaci Imontha Velikého před

mnoha lety a nikomu nevadilo, že z vozu s pojízdnou kuchyní, kde Alberius jídlo připravoval, se line zápach výkalů a hnijícího masa.

Když se setmělo, dva z kašlajících vojáků začali modrat a dusit se. Sitheus se na ně přišel podívat a řekl ostatním tak, aby to ti dva neslyšeli, že až zemřou, mají je odnést do lesa mimo cestu a tam je zahrabat. Poté se podíval na oblohu a rozkázal všem, ať postaví nouzový přístřešek. V něm přečkají ti, co nejsou ve vozech, v suchu do doby, než přestane liják.

Ještě za tmy se vrhli vojáci do práce a během krátké doby stál kus od cesty provizorní přístřešek pokrytý několika velkými kůžemi. Vevnitř bylo sice těsno, ale sucho a protože zvenku nepronikal studený vítr, tak i celkem teplo. Vojáci se krčili okolo olejové lampy položené na prázdném sudu a nasávali z měchů s vínem. Teprve když se alespoň trochu opili, vrátila se jim nálada a v úkrytu se začal rozléhat smích.

Ráno byli dva vojáci, kteří se včera dusili, mrtví a s nimi ještě tři další. Ostatní vypadali v pořádku, i když skoro všichni pokašlávali. Déšť však již téměř ustal. Alberius řekl vojákům, ať se o mrtvé druhy nestarají, že jejich důstojný pohřeb zařídí sám, ať raději vycpou stěny přístřešku červenou mazlavou hlínou, která byla okolo cesty. Postupně je odtáhl pořádný kus od tábora, ale k pohřbu se nijak neměl. Místo toho vytáhl ostrý nůž, stáhl ze všech kůži a schoval ji do svého vaku. Pak ze dvou, kteří byli pěkně tuční, vyřízl několik velkých kusů masa a nabodl si je na ostře seříznutý klacek. Zohavené mrtvoly se nesnažil nijak pohřbít, ale hodil je do studny, kterou objevil u dávno rozpadlé opuštěné chatrče. Chvíli se ještě potuloval po lese a sbíral koření a lesní plody.

„A hele, už se nese oběd," přivítal starého šlechtice jeden z mužů. „Copak jsi nám to ulovil?" zajímal se zvědavě a poplácal se po velkém břiše.

„Střelil jsem divočáka, máte se na co těšit," odvětil ledabyle Alberius a zmizel ve své kuchyni.

Aardwark byl celé dopoledne u Sithea, který mu jako každý den dával pokyny, jak bude postupovat v královském paláci, a Thyras s Ragaelem zkoumali okolí tábora.

„Musím uznat, že otroci odvedli pořádný kus práce," komentoval Thyras pěkně dlážděnou cestu, která se táhla lesem do dálky na obě dvě strany. „Kdybychom šli po takových zabahněných cestách, jaké jsou na okrajích království, trvalo by nám to dlouhé měsíce a v tomto počasí bychom každou chvíli tahali vozy zapadlé do bahna. A to už nemluvím o mostech. Pamatuješ na propast v horách?"

Ragael přikývl a hlavou se mu prohnala vzpomínka na přechod bezedné hlubiny po rozpadlé provazové lávce.

„Podobná propast bude těsně před Agarghem, ale tentokrát ji přejdeme po kamenném mostě. Než králové před stovkami let nechali vybudovat dlážděné královské cesty, bylo velmi těžké se někam dostat. Také skoro celá země byla plná divokých barbarů a velká města stála jen u hranic s Jižním královstvím."

„Podívej, někdo je tu pohřbený," řekl Ragael a nadzvedl jeden z placatých kamenů, kterými byla cesta vydlážděna a zpod kterého vyčníval kus kosti. Thyras lovci pomohl kámen nadzvednout a po chvíli úsilí odhalili rozdrcené lidské ostatky zamáčknuté ve ztvrdlé hlíně.

„Asi nějaký z otroků, takových je pod celou cestou tisíce," mávl nad tím rukou Thyras, ale Ragael se nenechal odbýt a zkoumal rozdrcené kosti.

„Podívej, měl na krku nějaký přívěšek," zvedl se po chvíli a ukazoval zčernalý předmět, který nalezl u stovky let starých ostatků. Byl to stříbrný symbol plný ornamentů, jejichž konce mířily do středu. Vypadal úplně jinak, než přívěšek Gorových kněží, který nalezl jeden z vojáků v hradě. Stříbrotepec odvedl v dávné době výbornou práci.

„To nemohl být otrok," řekl zamyšleně lovec a podal nalezený předmět Thyrasovi. Ten přikývl a řekl, že se na něj zeptají Alberia. Přikryli opět staré kosti a šli zpět do tábora.

Zabouchali na dveře Alberiova vozu, ale ten je odbyl s tím, že si nepřeje být rušen při přípravě jídla. Pak ale zahlédl přívěšek v Ragaelově ruce a zpozorněl. Sundal jídlo z kamen, aby se nespálilo, a vylezl ven z vozu. Ačkoli pořád ještě lehce pršelo, dovnitř muže nepozval a raději byl s nimi na dešti.

„Kde jste to našli?" zeptal se udiveně.

„Kvůli tomu jsme za tebou přišli," řekl Thyras, „Ragael to nalezl mezi starými ostatky pod kameny na cestě."

„Zajímavé...," zamumlal si pro sebe Alberius a díval se na přívěšek ze všech stran.

„V Agarghu s tím zajdeme za nějakým mágem, ať se na to podívá, ale jestli se nepletu, tak je to magický přívěšek některého ze členů staré královské rodiny. Otázkou je, proč byl pohřben jen tak mezi otroky přímo pod cestou. Za stovky let už v něm ale moc magie asi nezůstalo."

Ragael se zamyslel a pak šlechtici poděkoval. Ten přikývl a šel zpět do vozu připravovat pokrm. Příjemná vůně pečeného masa se linula z vozu a vojáci se na oběd moc těšili. Sitheus při jídle udělil rozkazy na odpoledne a přede všemi pochválil Alberia za jeho kuchařské umění.

„Nikdy bych neřekl, že šlechtici umí také vařit," podivil se.

„Používám netradiční přísady a koření," usmál se Alberius, „a navíc léta v divočině člověka přinutí naučit se věcem, které se v královském paláci příliš nevyužijí."

Družina zůstala v táboře ještě jeden den. Poté déšť zmírnil a místy se protrhaly mraky. Sitheus usoudil, že je nejvyšší čas pokračovat v cestě.

Po cesty přestalo pršet úplně a večer se zcela vyjasnilo a po delší době byly vidět na obloze hvězdy. Sitheus řekl, že se pojede i za tmy, protože Agargh již musí být velmi blízko. A opravdu. Během chvilky vjeli do zatáčky a objevili se venku z lesa před obrovským kamenným mostem. Ve vzdálenosti pouhých několika minut jízdy byla vidět světla velikého města. Ragael se podíval do hlubiny pod mostem, ale v té tmě neviděl vůbec nic. Hodil dolů pochodeň a s nepříjemným pocitem pozoroval, jak padá do prázdna. Na druhé straně mostu už nebyl les, ale zatravněná step s ojedinělými křovinami. Ragael si všiml, že tráva je suchá a že tedy v těchto místech vůbec nepršelo. Přidal do kroku, aby dohnal ostatní, kteří se již ztráceli ve tmě, a naskočil na vůz. Během chvíle byli všichni před branami Agarghu.

Sitheus zavolal na stráž a ta bez prodlení otevřela bránu. Generál zavedl znavené muže do krčmy poblíž brány, kde ve velkém dvoře

nechali vozy, a zaplatil všem pokoje. Všichni včetně Sithea usnuli téměř hned, jak ulehli na lůžko.

Agargh

Další den dal Sitheus mužům celodenní volno. Věděl, že všem chybí chlast i děvky a pokud jim občas nedopřeje nějakou zábavu, brzy by se začali bouřit. I on sám se chtěl trochu pobavit, a tak spolu s Aardwarkem, Alberiem, Thyrasem a Ragaelem vyrazil na gladiátorské zápasy.

Aréna byla narvaná k prasknutí. Pětice mužů okusovala pečené maso z tržiště a zapíjela ho pivem čepovaným přímo v aréně. Proti sobě bojovali dva statní muži ozbrojení ostrými háky, kterými protivníkovi servávali maso z těla. Arénou se nesl šílený řev gladiátora, jemuž druhý bojovník zasekl hák do břicha a tahal z něj vnitřnosti. V gladiátorských zápasech neexistovala milost. Jeden musel vždy zemřít a pokud někdo nechtěl protivníka zabít nebo padli oba na zem vyčerpáním, byli hned po skončení zápasu přímo v aréně upáleni.

Sitheus s Alberiem hlasitě tleskali vítězi a dav bouřlivě provolával šťastlivci slávu. Zítra však může být dnešní vítěz poraženým a bude to on, kdo bude za nohu odtažen za prostory arény a pohozen mezi ostatní hnijící zohavené mrtvoly v opuštěném dvoře u hradeb Agarghu.

Ragael obdivoval mohutné postavy gladiátorů, ale Thyras ho ujistil, že ve válečné výpravě by dlouho nepřežili, že jsou sice velmi silní, ale v dlouhém boji by se brzy unavili.

„Hubení šlachovití vojáci vydrží bojovat třeba celý den, když je třeba, i když musím uznat, že na gladiátory je lepší podívaná,“ vysvětlil mu starý válečník a ukázal na dva nové bojovníky, kteří nastoupili do arény.

Byli ozbrojeni řetězy s ostrými břity. Tyto zbraně měli diváci nejraději, jelikož řetězem se téměř vůbec nedalo krýt a tak mívali oba válečníci bolestivá zranění bez ohledu na to, jak byli dobří. Ragael zvědavě pozoroval zápasníky, jak se k sobě pomalu blíží. Náhle

současně zařvali a vrhli se na sebe. Zápas netrval dlouho a došlo k situaci, která se při boji s řetězy stávala běžně. Oba leželi na zemi s těžkými zraněními a nebyli schopni dodělat protivníka. Dav v hledišti začal pískat a házet po ležících gladiátorech shnilé ovoce. Během chvilky se otevřela okovaná vrata arény a dovnitř vběhlo deset ozbrojených strážců. Popadli zkrvavené muže a nabodli je na háky ve výklencích zdi, ve kterých již byly připravené hranice. Opodál stojící kat přišel pomalu k nim a pochodní obě hranice zapálil. Arénou se rozlehl strašný křik. Diváci pozorovali škubající se těla a nespokojený pískot byl vystřídán bouřlivým potleskem.

„Dneska jsou zápasy výborné," pochvaloval si Alberius a Sitheus přikývl. Zápasy pokračovaly ještě dlouho a během nich bylo nutno upálit ještě osm gladiátorů. V závěru her proběhl v aréně finální zápas, při kterém nahnali na bojiště padesát otroků a každý měl bojovat proti každému. Boj byl zajímavý tím, že otroci neměli narozdíl od gladiátorů žádné zbraně a museli se bít holýma rukama. Zápas sice nebyl díky tomu příliš krvavý, ale zato bylo často slyšet praskání kostí a řev zraněných byl stejně silný, jako řev gladiátorů zasažených zbraněmi.

Když zábavná podívaná skončila, šla se pětice mužů ještě projít po ulicích Agarghu. Agargh byl daleko větší než Khall a na mohutných hradbách nebyl jen ochoz pro stráže, ale celá široká ulice, ze které byl krásný výhled na celé okolí. Ragael chvíli pozoroval propast, kterou přecházeli po kamenném mostě cestou do města, ale pak se začal zajímat spíš o kupce, kteří měli v ulici na hradbách rozložené stánky se zbožím. Ulice byla vysoko nad uličkami města a v místech, kde vysoké věže tvořily součást hradeb, vedla podloubími nebo dokonce tunely.

Domy vypadaly honosněji než v Khallu a na první pohled bylo ve městě více chrámů a svatyní všech možných sekt a náboženských skupin. Thyras ale Ragaela ujistil, že to není nic proti královskému městu.

„Podívej," poklepal Aardwark Ragaelovi na rameno a ukázal do hlubokého příkopu pod hradbami.

Příkop sloužil jako smetiště a byl plný všemožných odpadků, ale lovec mezi nimi jasně rozeznal rozlámané polorozpadlé lidské kosti. Musely jich tam být tisíce.

„To byli Gorovi kněží, o kterých jsem ti vyprávěl," dodal velitel stráže, „velmi dlouho je mučili a pak je po kusech, některé ještě živé, svrhli z hradeb."

„Jo, je to už spoustu let," zamyslel se Sitheus, „i můj děd o krvavém procesu jen slyšel vyprávět."

„A co vlastně udělali?" zajímal se Ragael.

„Nic, tehdejší král se je prostě rozhodl zničit," ušklíbl se Sitheus. Alberius se najednou zarazil a ukázal na dům v uličce pod hradbami, kde byl na štítu symbol magie a nápis psaný starobylým písmem.

„Zajdeme tam a zeptáme se mága na tvůj přívěšek, který jsi našel," řekl šlechtic Ragaelovi a hledal nejbližší schody, po kterých by se dostali z hradeb dolů do města.

Muži vešli do vstupní haly a zazvonili na zvonec, který visel ze stropu vedle schodů do prvního patra. Mág za chvíli sestoupil po schodech a vyzval je, aby pokračovali za ním do jeho pracovny. Představil se jako Xamon, expert přes černou magii. Jeho pracovna také podle toho vypadala. Černé zdi byly pomalovány děsivými symboly, po celé místnosti byly lidské kosti a ostatky běžných i neznámých zvířat. Místnost neměla okna, ale byla dobře osvětlená tisíci svíčkami. Alberius řekl Ragaelovi, aby Xamonovi ukázal nalezený přívěšek a zeptal se mága, zda by mohl určit, k čemu v dávných dobách sloužil.

„Kde jste ho našli?" otázal se překvapeně černý mág. Ragael popsal místo, kde nalezl pod kamenem v cestě staré ostatky dávného majitele přívěšku, a Xamon přikývl.

„Tak jsem ho podle symbolu poznal dobře. Tento přívěšek patřil před stovkami let tehdejší královské rodině. Každý měl svůj, ale málokdo ví, že magický byl jen přívěšek samotného krále. Ostatní byly jen napodobeniny, stejně jako tento, a několik se jich ještě dochovalo. Toto je jedna z kopií, kterou nosil pravděpodobně králův bratranec, kterého schvátila nemoc na cestě v těchto končinách. Protože jel v přestrojení, nikdo ho nepoznal, a tak ho pohřbili mezi otroky

a padlé pocestné. Kdyby jste jeho hrob objevili v tehdejší době, král by vás bohatě odměnil, protože přesné místo jeho posledního odpočinku nebylo nikomu známo. Králův bratranec vyjel z Agarghu těžce nemocen, ale do Khallu nikdy nedorazil. Musel ho pohřbít někdo z kupců, který ho viděl mrtvého u cesty. Magie v přívěšku sice nikdy žádná nebyla, ale má velkou uměleckou cenu. Pořídíte za něj menší dům v královském městě."

Alberius se tvářil zklamaně, ale Ragael přímo zářil a také Sitheus byl spokojen.

„Dům ti zajistím, jaký budeš chtít, ale přívěšek nám pomůže podplatit některé hrabivé šlechtice, kteří se nespokojí jen s obyčejnými penězi," liboval si generál a nasypal mágovi z měšce pěknou hromádku zlaťáků. Xamonovi zasvítily oči a jeho dlouhé hubené prsty začaly shrabovat zlaté mince. Zamnul si ruce a naznačil, že už si dnes přeje pracovnu zavřít a nechce být rušen.

„Ten si asi právě vydělal víc, než za celý svůj dosavadní život," rozesmál se Sitheus, sotva stáli na ulici před mágovým domem a dodal, že už má hlad a že dnes bude pořádná pitka.

Když se pětice mužů vrátila do krčmy, všichni už byli z města zpět a nikdo nebyl střízlivý.

„Dlouho vám náskok nezůstane," zvolal Aardwark a obrátil do sebe celý džbán vína. Odříhl si, a pak popadl z nejbližšího stolu dva korbely piva a v mžiku vychlemtal i ty. „Hehehehehe," zapotácel se starý velitel stráže a dal se do zpěvu. Všichni muži v místnosti se přidali a hospodský přivalil další sud. Jen Sitheus pil decentně, ostatní se nalévali, co se do nich vešlo a ráno to také podle toho v krčmě vypadalo. Jednoho z vojáků se už nepodařilo probrat. V noci ve rvačce asi vdechl vlastní zub a udusil se. Většina mužů spala téměř celé dopoledne a okolo oběda teprve začali lézt z pokojů s ovázanými hlavami a motali se jako mouchy.

Sitheus velkoryse rozhodl, že v Agarghu zůstanou ještě den. Ráno stáli muži u protější městské brány připraveni na cestu. Sitheus zjistil, že jeden z vojáků chybí.

„Zachtělo se mu nějakou děvku a zradil svého velitele," řekl se sevřenými ústy a zakřičel na ostatní, aby ho našli a přinesli mu jeho hlavu.

A skutečně. Netrvalo dlouho a objevil se jeden ze Sitheových pobočníků a na svém obouručním meči měl nabodnutou hlavu provinilce. Podle zkrvaveného obličeje a vymlácených zubů bylo poznat, že ztracený voják byl probuzen několika kopanci do hlavy, a pak teprve zabit.

„Kdepak děvky, zaspal, ochlasta jeden," zasmál se úspěšný lovec a hbitě chytil zlaťák, který mu Sitheus za odměnu hodil.

Když vycházelo slunce, mizela silueta Agarghu výpravě za kopci.

Agijské hory

Cesta ubíhala rychle a bez potíží a během několika málo dní se na obzoru objevil řetěz hor. Blížili se k Agijským horám. V porovnání s horami na severu byly Agijské hory jen malé kopečky, ale díky množství nepřístupných míst a hlubokých jeskyní poskytovaly Sitheovi bezpečný úkryt před králem pro celou jeho armádu.

Když výprava dojela k úpatí prvních kopců, nařídil Sitheus zastavit.

„Nastal čas, abychom se rozdělili. Až se naše kroky opět spojí, budeme společně stát před Imonthovým trůnem nebo se budeme smažit v pekle," rozloučil se generál s Aardwarkem, Alberiem, Thyrasem a Ragaelem.

„Pokyny ode mě máte a v případě, že by některý z vás zemřel, musí jej ostatní nahradit. A nezapomeňte, že nemáte příliš mnoho času. Až dorazím s armádou do paláce, musí být král již mrtev," zvolal ještě na odjíždějící čtveřici Sitheus.

Aardwark s jistotou vedl muže po úzkých lesních pěšinách. Skupina objížděla hory a mířila oklikou do královského města. Sitheus je varoval, aby se nesnažili urychlit cestu tím, že by jeli přímo po

některé z hlavních obchodních tras, protože ty jsou dobře hlídané královskými vojáky a navíc by je mohl někdo v noci přepadnout a zabít v domnění, že jde o kupce putující na tržiště do některého z měst.

Výprava obcházela Agijské hory celé tři týdny a po celou dobu se skupině po levé ruce tyčily vysoké skály a hustými lesy porostlé kopce. V noci často viděli v kopcích světla, ale ani Aardwark nevěděl, jestli to jsou Sitheovi vojáci, obyvatelé hor, nebo loupežné bandy ukrývající se před králem.

Poslední den, kdy už bylo vidět, že putování podél hor bude brzy u konce, se změnil i ráz krajiny. Lesy postupně mizely a místo nich rostly jen nízké křoviny a suchá tráva. Pršelo čím dál tím méně a místy byla tak suchá půda, že muži procházeli písčitými pahorky. Aardwark řekl, že budou muset najít potok nebo studnu a nabrat dostatek vody do zásoby, protože půjdou několik dní pouští.

„Podívejte," ukázal Thyras na stěnu tyčící se kolmo ze země do pořádné výšky.

Skála byla poslední vyvýšenina Agijských hor a za ní, kam až oko dohlédlo, se rozkládala jen poušť. Thyrase však nezaujala samotná skála, ale stovky, možná i tisíce jeskyní a skalních úkrytů, kterými byla stěna poseta. Díry byly mezi sebou spojeny úzkými schody. Bylo to mimo veškeré cesty ležící a stovky let opuštěné skalní město nějakého pouštního národa, který se časem buď odstěhoval nebo byl pobit. V horní části byl vytesán hotový královský palác. Vchody a okna paláce byly obklopeny sochami a sloupy vytesanými ve skále a stěna byla v těch místech zdobena ornamenty a prastarými nápisy.

„Voda," řekli téměř současně všichni muži a v zápětí se rozesmáli tomu, že je napadlo to samé. Dávní obyvatelé museli mít dostatečně silný zdroj vody pro celé město a protože nikde v okolí netekl žádný potok, musely být v nitru města hluboké studny.

Čtveřice zamířila ke skalní stěně a diskutovala o tom, jak se dostanou do města. Nejnižší otvor totiž byl až ve výšce několika vysokých stromů a žádné schodiště k němu nevedlo.

„Aha," řekl zamyšleně Aardwark, když přišli blíž, „vidíte ty vysušené zbytky dřeva? Tak to muselo být schodiště. Možná

ho zvedali na lanech, aby se k nim nedostal nepřítel, ale lana se během času rozpadla a dřevěné schody se zřítily dolů."

„Je to tak, musí to být zbytky schodů. Je tu takové sucho, že dřevo neshnilo ani za stovky let," souhlasil Thyras, „budeme muset najít jinou cestu."

Skupina chvíli bloumala pod stěnou a za nějakou dobu Ragael zavolal ostatní, že něco objevil. Na jednom místě stěny byly výstupky akorát pro ruce a nohy. Možná to byl pozůstatek po dávných stavitelích, kteří také museli na skálu vylézt i bez dřevěného schodiště.

„Když se dostaneme do této průrvy, možná uvidíme lépe, jak dál," řekl Ragael a začal šplhat po skále nahoru.

Těsně za ním lezli Thyras a Alberius, jen Aardwark měl díky svému objemnému břichu problémy.

„Raději zůstaň u koní, my to už nějak zvládneme," zahalekal na něj z výšky Thyras a velitel stráže rád poslechl, aby neskončil v krvi s rozlámanými kostmi mezi kameny pod stěnou.

Ragael se vzepřel v posledním výstupku a vyšvihl se do průrvy. Za průrvou byla skrytá cestička ústící do nízkého otvoru ve skále. Vstup byl umístěn tak šikovně, že nemohl být ze země nikdy objeven.

„Tak polezte a připravte si pochodně," zakřičel lovec na muže lezoucí za ním a sám začal lovit rukou ve svém vaku. Když se Thyras s Alberiem vydrápali na pěšinku, osvětlovala Ragaelova pochodeň vstup do chodby ve skále.

„Musíme si označit cestu, ať se tu neztratíme," radil Thyras a nohou nakreslil v první křižovatce chodeb šipku do písku.

„Nejdříve si to tu prohlédneme, a pak najdeme vodu," řekl Alberius, „rád bych se podíval do paláce nahoře."

Muži šli dlouho nitrem skály. Místy procházeli jeskyněmi, ale většinou byly chodby vytesány otroky přímo do kamene, jak prozrazovaly stopy dlát ve stěnách. V chodbách byly jen pochodně a místy malá okénka o šířce pěsti směrem do pouště. Chodba, kterou trojice šla, stoupala strmě nahoru a na několika místech byl průchod k úzkým kamenným schodům na vnější skalní stěně. Ve venkovních výklencích byly díry, ve kterých bylo kdysi dřevěné zábradlí a

v průchodech ven musely být dveře a dřevěné okenice. Během stovek let vše ale serval vítr, takže zůstala jen holá skála bičovaná pískem přihnaným z pouště.

Už museli být hodně vysoko nad zemí, když přišli do první místnosti. Byla to ubytovna pro vojáky nebo otroky. Místnost byla neočekávaně velká a protože se nacházela u kraje skály, měla do pouště několik velkých oken. Zevnitř vypadala úplně normálně, kdyby muže někdo přivedl se zavázanýma očima, nikdy by neřekli, že nejsou v obyčejném domě, ale uvnitř skály vysoko nad zemí. Trojice mlčky procházela mezi řadami lůžek pokrytých vrstvami všudypřítomného písku a nánosy prachu a zamířila do chodby na druhé straně. Podobných prostor prošli ještě několik, a pak konečně narazili na komnaty významnějších lidí, které byly vybaveny o něco lépe. Alberius se probíral nádherně zdobenými skříněmi a vysypával obsah šuplíků na zem.

„Samé krámy, vykradači nám tu příliš věcí nezanechali,“ bručel nespokojeně, když vylamoval tajná dvířka malé schránky pod šuplíkem. Uvnitř nalezl několik zachovalých svitků popsaných starodávným písmem, které nedokázal přečíst. Poznal však, že se jedná o písmo, kterým se kdysi psávalo v Jižním království. Skalní město tedy bylo osídlené ještě v době, kdy toto území patřilo Jižnímu království a jeho obyvatelé již pravděpodobně nezažili krvavé války před téměř tisícem let, ve kterých stará dynastie králů Severního království rozdrtila divoké kmeny ve středu země a zabrala rozsáhlou část Jižního království. Také současné královské město by v dávné minulosti patřilo do zabraného území a Alberiovi došlo, že tyto opuštěné pozůstatky civilizace jsou mnohem starší, než několik set let.

Alberius zastrčil nalezené svitky do vaku a pokračoval v hledání v sousední místnosti. Nakonec našli jen několik cenných věcí, většinou byly uschované v podobných úkrytech, v jakém nalezl Alberius popsané svitky. Thyras z toho usoudil, že město asi obyvatelé opustili sami a cennosti odnesli s sebou. Svědčil pro to také fakt, že zatím nenašli žádné lidské pozůstatky, které by ležely v chodbách a místnostech,

kdyby město někdo zmasakroval nebo pokud by obyvatelé pomřeli na mor.

Když ale muži vkročili do hlavní místnosti paláce, oněměli úžasem. Obrovská hala, patrně trůnní sál, byl vysoký jako dva vzrostlé stromy. Vnitřní stěna byla celá ze zlata a drahých kamenů. Na její výzdobě pracovali opravdoví mistři. Do zlata byly vytepány sochy a obrazy z tehdejšího života. Ve vnější stěně bylo několik oken a také několik ochozů nad sebou. Mistrovsky zdobené zábradlí z černého dřeva na ochozech bylo velmi zachovalé. Slunce, které svítilo okny z pouště, se odráželo o zlatou stěnu a ozařovalo celý prostor, až oči přecházely. Některé sochy byly olámány vykradači, ale všechno bohatství nemohl žádný člověk odnést. Pod zlatou stěnou stál na vyvýšeném místě nádherný trůn zdobený lidskými lebkami.

„Hlavy poražených králů," řekl Alberius a vystoupal po schodech k trůnu.

„V Jižním království dodnes panuje zvyk sbírat trofeje zabitých nepřátel. A nejen v Jižním," dodal starý šlechtic. Posadil se na prázdný trůn a sledoval, jak si Thyras a Ragael plní vaky zlatem a drahými kameny. Alberius se nakapsoval také, ale až když oba muži odešli do postranní komnaty, aby neztratil důstojnost.

Když muže omrzely hromady zlata, rozhodl Alberius, že půjdou najít vodu. Nejdříve se vrátili o kus níže chodbami, kterými přišli, a vyzkoušeli jednu odbočku, která prudce klesala do nitra skal. Šli klikatou chodbou s několika křižovatkami tak dlouho, že museli již být pod úrovní země. Vodu však nenašli. Místo toho vstoupili do dlouhé rovné chodby plné výklenků, ve kterých byly uloženy lidské kostry a vysušené mumie.

„Jdeme špatně, pohřebiště nebude poblíž studny," řekl Alberius a mávl na muže, aby vykročili zpět.

Zkusili jinou odbočku vedoucí také dolů, ale na druhou stranu, a tentokrát měli štěstí. Dlouhá podzemní místnost, kam chodba vedla, byla plná hliněných nádob a uprostřed stála studna s rumpálem. Ragael vytáhl ze studny lano, ale z něho zůstal zachovalý jen krátký kus.

Naštěstí u stěny bylo několik věder, která se ještě nerozpadla a Ragael tedy jedno z nich spustil do studny na vlastním laně.

Opatrně přičichl k vodě, ochutnal a přikývl: „Voda je pitná a jestli do ní někdy něco spadlo, shnilo to už tak dávno, že nemusíme mít strach, že nám z ní bude špatně.“

Trojice se tedy dala do plnění kožených měchů, co s sebou nesli. Když s plněním skončili, došlo jim, že v podzemí, které patrně sloužilo jako zásobárna jídla, je velmi chladno a bez otálení se vydali zpět. Aardwark už netrpělivě přešlapoval pod skálou a viditelně si oddechl, když spatřil v průrvě nad sebou Ragaela, který na něj mával s plným měchem vody.

O chvíli později velitel stráže seděl s ostatními u plápolajícího ohně, poslouchal vyprávění, co vše ve skalním městě muži viděli, a s obdivem prohlížel nakradené zlaté předměty.

„Vezmi si, ať z toho také něco máš,“ zasmál se Thyras a hodil mu nádherný pohár zdobený drahými kameny.

„Dík, máš to u mě,“ poplácal starého válečníka Aardwark po zádech a cenný předmět rychle uschoval do svého vaku.

Poušť

Když se setmělo, čtveřice mužů se vydala do nitra pouště. Měsíc osvětloval duny natolik dobře, že nebylo třeba svítit pochodněmi na cestu. Ačkoli písek byl ještě horký, vzduch se brzy ochladil tak, že se všichni ještě rádi zahalili do kožešin. Aardwark však věděl, že přes den bude takové horko, že by na přímém slunci brzy zemřeli a vedl tedy výpravu v noci. Čas od času se podíval na oblohu, aby si podle hvězd zkontroloval, zda se neodchýlili špatným směrem.

Muži jeli v Aardwarkových stopách celou noc a když začalo svítat, napnuli kůže a schovali se pod ně. Přes den bylo úmorné vedro. Nikdo z výpravy nemohl pořádně spát a další noc byla pro ně vysvobozením. Měsíc svítil stejně jasně jako včera. Ušli pořádný kus cesty, když

narazili na starou kamennou studnu. Thyras do ní nahlédl a vztekle zaklel. Byla zasypaná pískem. Otočil se, aby pokračoval v cestě, když ve svitu měsíce zahlédl siluety rozpadlých zdí.

Muselo to být rozlehlé město, ale příliš toho z něj nezůstalo. Skupina došla k vyvýšenině, kde stály napůl sesuté stěny velkého chrámu. Prošli mezi mohutnými sloupy, kde asi bývala brána, a dostali se skrz pískem vyplněné nádvoří přímo před něj. Vstupní hala měla propadlý strop, hliněná kupole neodolala písečným bouřím, ale z ní se skupina dostala do chodby. Muži zapálili pochodně a prošli částí, kde byl ještě navátý písek. Po stranách byly vyvrácené dveře do místností plných písku se zřícenými stropy. Chodba v zadní části pokračovala do sklepení. Po zemi se povalovala spousta odpadků a kostí, které zde zanechaly během let četné karavany. Alberius rozhodl, že v ruinách starého města zůstanou celý zbytek noci a následující den, aby se vyspali ve stínu a byli odpočatí na další náročnou cestu. Tentokrát usnuli téměř hned, jak zavřeli oči.

Probudili se, když bylo slunce nejvýše. Z venku sálal do chodby horký vzduch a zahnal muže hlouběji do chodby.

„Podíváme se do sklepa," vyzval ostatní Alberius a vykročil po točitých schodech vysekaných do skály.

„Pozor!" zakřičel Aardwark a vrhl za šlechticem dýku. Alberius se chtěl otočit, co se děje, když spatřil před sebou jedovatého hada přibodnutého do měkkého pískovce.

„Díky," kývl hlavou starý šlechtic a začal lépe sledovat, kam šlape. A udělal dobře. Na první pohled ho zarazil poslední schod, který nebyl vytesán z kamene, ale byl dřevěný.

„Dejte na něj pozor a překročte ho dlouhým krokem," varoval ostatní. Nevěděl, co by se stalo, kdyby na něj někdo šlápl, ale rozdrcené kostry hrabivých lupičů ležící v prostorné místnosti poblíž schodů nevěstily nic dobrého.

Alberius se rozhlédl okolo sebe a spatřil v levém rohu zlatý sarkofág na vysokém podstavci. Byl otevřený a práchnivějící mumie byla obraná o veškeré cennosti.

„To musí být hrobka krále Usúla,“ řekl zamyšleně. „Před několika tisíci lety to býval nejmocnější vládce Jižního království. Jeho město však bylo časem pohřbeno v písku a na dlouho zapomenuto,“ dodal část legendy, která o Usúlovi byla známa.

„Více zlata už stejně nepobereme,“ řekl smutně Aardwark při pohledu na množství posmrtných darů, které lupiči během staletí nepobrali, „necháme krále v jeho věčném spánku a až se setmí, půjdeme dál.“

„Nic jiného nám opravdu nezbývá,“ souhlasil Alberius a opatrně vykročil nahoru po schodech.

Se západem slunce se vydali dál a nechali ztracené město za svými zády. Když se chystali za svítání přespat, rostla v okolí už řídká tráva. Pochod pouští byl u konce. Čtveřice vstala již po poledni a vydala se na další cestu. Před sebou viděli ojedinělé keře a k večeru, kdy už se prodírali hustými travinami, došli k jezírku obklopenému stromy. Muži s úlevou vylili zbytky načichlé teplé vodu z vaků a vrhli se ke břehu pít, stejně jako jejich vedrem zubožení koně, o kterých se Aardwark domníval, že cestu pouští nepřežijí.

Noc nebyla příjemná. Oheň přilákal smečku šakalů, kteří za neustálého vytí doráželi na koně a ačkoli jich muži několik zabili, nedali pokoj až do rána.

Skupina pokračovala dál a míjela čím dál tím více stromů. Odpoledne zahlédli v dálce stavby. Když se přiblížili, spatřili dozorce, jak popohání bičem otroky pracující na poli. Alberius z dálky pozdravil a zeptal se kde jsou.

„Jste na území pána ze Suethu,“ odvětil dozorce. Zavolal jednoho z otroků, několikrát ho přetáhl bičem a rozkázal, aby hosty uvedl k pánovi. Otrok si setřel krev z nahých zad a mlčky vykročil nejistým krokem k opevněnému dvoru.

„Kdo ti dovolil přerušit práci, ty pse!“ ozvalo se z úzkého okénka, když otrok zabušil klepadlem na bránu.

„Vedu hosty našemu nejmocnějšímu pánovi,“ odpověděl třesoucím se hlasem otrok a podvědomě se přikrčil.

„Tak ustup, špíno, ať jim nestojíš v cestě," odsekl hlas strážce a brána se otevřela.

„Prosím, pojďte dál, uvedu vás," vyzval příchozí statný muž s plnovousem a zařval na otroka, ať se okamžitě vrátí na pole a připraví se na večerní trest za přerušení práce.

Strážný zabouchl za hosty vrata a dovedl je ke svému pánovi, který ležel na přepychovém lehátku u zahradního jezírka a cpal si své mohutné břicho tučnými sousty jakési pečeně nadívané ovocem. Pán ze Suethu zapil sousto několika poctivými loky vína, odříhl si a podíval se na příchozí. Než stačil strážce cokoliv říct, zvolal:

„To není možné! Alberius! Myslel jsem, že už se smažíš v pekle. Vítej, příteli!".

Obtloustlý muž překvapivě hbitě vyskočil z lehátka a poplácal starého šlechtice po ramenou. Pak se krátce pozdravil s ostatními a pokračoval:

„Budeš mi muset vyprávět, jak jsi králi unikl. Musel jsi mít obrovské štěstí, král nechal brzy po tvém procesu popravit řadu dalších šlechticů. Já byl v té době na válečné výpravě a protože se ke mě donesly zprávy o tom, co se v paláci děje, nečekal jsem a zmizel i se svými muži."

„Chtěli bychom tě požádat o něco k jídlu a o nocleh," řekl Alberius, „vyprávět budeme při večeři."

„No to je samozřejmost," zasmál se pán ze Suethu, „dostanete, co hrdlo ráčí. Doufám, že se nějaký čas u mě zdržíte."

„Bohužel máme naspěch," řekl Aardwark, „ale myslím, že se budete moci brzy vrátit do královského města."

Pán ze Suethu se překvapeně podíval na Alberia a ten přikývl: „Je toho hodně k vyprávění, vydrž do večera, teď bychom si rádi dali koupel."

Pán se zasmál a zatleskal. Přiběhly dvě nahé otrokyně a odvedly hosty do lázní s ohřátou vodou. Když se muži sušili po koupeli, byl už čas na večeři.

„Jídlo je už připraveno, ale napřed se trochu pobavíme," přivítal osvěžené hosty pán ze Suethu, „na programu je veřejný trest otroka za vyhýbání se práci."

Posadili se ke stolu na vyvýšené terase s výhledem na nádvoří, kde už stáli shromáždění otroci. Strážci s dlouhými biči mezi ně vtrhli, přetáhli jich při tom několik přes záda a hrubě vyvedli toho, který skupinu dovedl k bráně. Otrok začal prosit o milost, ale jeden ze strážců jej udeřil holí do obličeje a prosby se změnily v plivání zubů. Vytáhli ho lanem nohama vzhůru na strom a pán ze Suethu nařídil, aby ho každý z otroků přetáhl bičem. První z nich ho udeřil tak, aby to bičovaného příliš nebolelo, ale vysloužil si jen to, že byl vytažen na strom hned vedle s tím, že zbičováni budou oba. Ostatní si už dali pozor, aby trestané nešetřili a pán byl spokojen při pohledu na zkrvavené cáry kůže visící nebohým otrokům ze zad.

Při večeři probíhala bouřlivá debata. Pán ze Suethu vztekle nadával na krále a říkal, že dříve nebo později muselo dojít k jeho sesazení. Dodal ale, že svůj současný domov už neopustí.

„Žije se mi tu dobře, mám všeho dostatek a nemám tedy nejmenší důvod se vracet do královského paláce, kde bych se také jednou mohl probudit s dýkou v břiše," zasmál se uprchlý šlechtic.

„Ale až budete objíždět království s Imonthovou hlavou nabodnutou na kopí, nezapomeňte navštívit také mě, rád bych tomu zlosynovi plivl do obličeje," dodal a s chutí se zakousl do pečeného husího stehna. Hostina probíhala až do noci a během ní měli otroci za úkol připravit zásoby, aby muži mohli brzy ráno pokračovat v cestě.

Královské město

Hned za svítání se čtveřice mužů rozloučila s pánem ze Suethu a bez otálení pokračovala v cestě. Vyhýbali se větším městům, jak jim radil Sitheus, a během necelých dvou týdnů spatřili v dálce před

sebou obrovské věže, mohutné paláce, svatyně a tisíce střech. Byli v cíli své cesty.

Cesta ke královskému městu byla lemována dlouhou řadou kůlů, ke kterým byly přibity mrtvoly popravených zločinců a mužů, kteří se zprotivili králi. Nejdále od města byla těla zachovalá, u brány visely jen kosti ohlodané od supů.

„Král se s nikým nemazlí," poznamenal Thyras, „asi tuší, že se blíží jeho konec a snaží se zničit každého, kdo by ho mohl svrhnout z trůnu."

„Sitheus bude stejný, pořádek musí být," odvětil Aardwark a prošel branou k hlídkám. Čtveřice nebudila pozornost a po běžné prohlídce byli vpuštěni do města.

„Nejdříve se někde ubytujeme a pak najdeme královského mága, ten nás dostane přímo do paláce," řekl Alberius a zamířil do středu města, kde byly nejpřepychovější krčmy.

Ragael nemohl věřit vlastním očím při pohledu na obrovské chrámy a na věže tyčící se snad až do samého nebe. Téměř všechny budovy ve městě byly zdobeny zlatem a samotný královský palác zaléval okolí oslepující záři slunečních paprsků odražených od zlatých stěn. Ragael nepřítomně kráčel za Alberiem po vysokém mostě přes špinavou řeku, ve které končil veškerý odpad a mrtvoly zvířat i lidí, a rozhlížel se na všechny strany. Jediné místo, kde nestály přepychové domy a chrámy, byly břehy řeky. Špinavé koryto obklopovaly dřevěné chatrče žebráků, kteří se povalovali s hlady propadlými břichy na lávkách z prken a máčeli si nohy v páchnoucí vodě. Když voda připlavila nepříliš rozložené tělo nějakého zvířete, vrhli se na něj jako psi a v mžiku ho ohlodali, aby se poté zase líně rozložili na prkna.

Když Ragaela omrzelo pozorování žebráků, dohonil trojici, která se mu mezitím vzdálila za most. Alberius šel najisto do jedné krčmy, kterou si pamatoval ještě z doby, kdy žil u královského paláce. Objednal pokoj, zaplatil ostatním jídlo a nařídil, aby se z krčmy nikam nevzdalovali. Ragael neochotně přikývl a objednal si džbán s vínem. Aardwark s Thyrasem již byli unaveni, a tak šli na pokoj spát.

Alberius nešel hned za královským mágem. Místo toho zamířil do ulic okolo královského paláce k pozlacenému domu s velikým dvorem. Zmocnil se ho zvláštní pocit. Stál před svým vlastním domem, ve kterém žil do doby, než ho Imonth Veliký odsoudil k trestu smrti. Starý šlechtic se rozhlédl a když viděl, že se nikdo nedívá, odklopil mříž kanálu a vklouzl dovnitř. Prošel opatrně chodbou, po jejímž dně tekly páchnoucí splašky, tak, aby se nenamočil do výkalů a protáhl se mezi mřížemi do postranní chodby. Pokračoval poslepu ještě kus a když narazil na shnilá dřevěná prkna, zatlačil na ně a ocitl se ve sklepě svého bývalého domu.

Vystoupal potichu po schodech do haly a když neviděl žádný pohyb, nahlédl do pokoje. Venea, který dostal Alberiův dům, nebylo možné přehlédnout. Zaplňoval skoro celou pohovku pokrytou vzácnou kožešinou a cpal se mohutnými sousty pečeného masa. Vedle něj stál sluha a podával mu džbán s vínem. Nejistý Veneův pohyb ruky potvrdil to, co již Alberius věděl od Sithea – bývalý králův výběrčí daní byl slepý. Obličej měl znetvořen jizvami po rozsáhlé spálenině. Jen Alberius však věděl, co se Veneovi před lety doopravdy stalo.

Nebyl však čas na přemýšlení. Sluha se poté, co otřel Veneovi mastnotu z úst, otočil a zamířil ven z pokoje. V tu chvíli spatřil Alberia a strnul. Vzduchem proletěla dýka a sluha se s chrapotem sesul k zemi. Veneus se zděsil. Nevěděl, co se děje a bezmocně se krčil na pohovce. Slyšel tiché kroky, jak se blíží k němu.

„Tak se zase vidíme, ty staré prase," ozvalo se nad Veneem. Hlas mu byl povědomý, ale ať přemýšlel sebevíc, nepoznal, komu patří.

„Přišel jsem si pro dům, který mi odjakživa patřil a nikdo jiný se mi v něm nebude pelešit," pokračoval hlas a Veneus dostal ránu rukojetí meče do obličeje. Zoufale vykřikl a začal se plazit po čtyřech pryč. Alberius počkal, až zmatený muž narazil do zdi a stočil se s kňučením do klubíčka.

„Alberius! Jak to, že žiješ?!" koktal Veneus. Starý šlechtic neodpověděl a nebohého muže probodl.

„Kvůli tobě mám teď špinavý koberec," zasyčel při pohledu na zvětšující se kaluž krve a otočil se k odchodu. Prošel tajným vchodem

skrze kanál a zamířil k paláci. Obešel však zlacenou bránu a část dvora a dostal se k vysoké, úzké věži. Vystoupal po dlouhých točitých schodech a zabouchal na zašlé kované dveře. Staré panty zavrzaly a vykoukla hlava se špičatou čepicí a dlouhým plnovousem. Šlechtic řekl smluvenou větu, kterou určil Sitheus, a mág mu hned naznačil, aby šel dovnitř.

„Mám tě pozdravit od Sithea," usmál se Alberius na vousatého mága, „brzy přitáhne se svojí armádou a byl by rád, kdyby mu v tom ta krysa Imonth nepřekážela. Já se svojí družinou mám dohlédnout na to, aby vše proběhlo hladce."

„Žádný strach," řekl na to černokněžník, „král je na pokraji smrti a v současnosti mě spíše dá práci udržet ho naživu."

„Zítra vás přivedu do paláce jako své nové pomocníky a začneme se Sitheovým plánem," pokračoval a zamyslel se: "... mimochodem, jste mi nějaký povědomý, odněkud vás znám."

„Ano a i já tebe. Chodil jsi do mého domu na hostiny, dokud se do něj nenastěhovalo to prase Veneus, který mimochodem dnes nešťastnou náhodou zahynul," odpověděl šlechtic.

„Tak ty jsi nebyl naražen na kůl? Sám jsem se popravy účastnil a nikdo nepoznal, že na smrt šel někdo jiný. Doufám, že se tě ještě dožije král, rád bych viděl, jak se bude tvářit, až tě spatří."

Oba muži se rozesmáli a mág se poté s Alberiem rozloučil a řekl, že mají všichni hned ráno přijít za ním k jeho věži.

Když se Alberius vrátil do krčmy, naskytl se mu zajímavý pohled na vínem zpitého Ragaela ležícího ve zvratkách na zemi.

„Jen si ho vezmi s sebou, prase jedno, a zítra ho sem pošli, ať si to tu po sobě uklidí," mračil se hospodský, ale Alberius opilého muže překročil a zamířil rovnou na pokoj. Ve výborné náladě si pobrukoval písničky a když usínal, tak se usmíval.

Krvavý trůn

„Vstávej, ty čuně,“ zahřměl Aardwark na Ragaela, který se stále vyvaloval u výčepu na podlaze a kopl ho do zad. Opilec překvapeně zamžoural a začal opět zvracet.

„Pojďte mi s ním pomoct,“ požádal Aardwark a chytil Ragaela za nohy. Thyras ležícího muže znechuceně popadl za ruce a společnými silami ho dotáhli ke kašně, kam ho vhodili. Ten začal prskat, ale rychle se vzpamatoval. Thyras mu hodil suché oblečení a během chvíle byli připraveni k odchodu.

„A kdo mi to tu uklidí?“ protestoval hostinský, ale Aardwark mu přibouchl dveře před nosem.

Královský mág už na ně čekal ve dveřích své věže. Při pohledu na Ragaela, který koukal jako sysel, se zamračil, ale pak se ze široka usmál a pozdravil příchozí.

„Ať si to opilé prase přehodí kápi přes hlavu, budeme procházet strážemi a nechci žádné zbytečné otázky,“ nařídil mužům a Aardwark Ragaela lehkým postrčením pobídl, aby tak učinil. Mág je bez jakýchkoli problémů dovedl až ke své pracovně v paláci a rozkázal strážným, že mají opustit svá stanoviště, protože král s ním chce mluvit o samotě. Počkal, až ozbrojenci zmizí z chodby a vykročil spolu s Alberiem do trůnního sálu. Aardwark, Thyras a Ragael zůstali místo králových vojáků na stráži, aby zadrželi každého, kdo by mohl plán překazit.

Král, který během posledních několika měsíců značně zestárl a přímo se ztrácel před očima, seděl shrben na svém zlatem zdobeném trůnu a ztěžka sípal.

„Nerad ruším, pane,“ řekl králi uctivě mág, „ale někdo by si s vámi rád promluvil.“

„Vždyť jsem ti nařídil, ať sem nikoho nevodíš,“ protestoval slabým hlasem král, „nechám tě ztrestat, aby jsi byl příště poslušnější.“

„Imonthe, ty stará kryso!“ zahřměl Alberius a vládce zvedl hlavu, kdo se opovážil takto urazit nejmocnějšího muže v zemi.

„Víš, kdo jsem?“ zatahal starý šlechtic panovníka za vousy.

„Nechám tě narazit na kůl," sípal král, „celé město se přijde podívat na tvoji popravu."

„Tak tohle už jsi mi sliboval jednou, ty bastarde. A vidíš? Jsem tu dosud."

Imonth strnul. Poznal, kdo příchozí muž je.

„No, co mlčíš, kryso? To nepozdravíš svého přítele?" udeřil Alberius na krále. Ten nebyl schopen slova.

„Nastal čas vystřídat krále," pokračoval šlechtic, „tvůj generál Sitheus si myslí, že bude lepší, než ty. Já mám však jiný názor." S těmito slovy vrhl svůj meč po poblíž stojícím mágovi. Ten, než stačil jakkoli zareagovat, spadl mrtev k zemi. Jeho krev se rozstříkla okolo a potřísnila trůn i s králem.

„A protože Sitheus ještě nedorazil, bude po mém," zasmál se šlechtic. Král se vzepjal a zatahal za zvonek vedle trůnu. Alberius popadl vysoký svícen a rozběhl se proti němu. Hořící svíčka se ulomila a hrot, na kterém byla upevněna, probodl králi břicho. Ten zachroptěl, pokusil se zachytit svícen, ale ruce mu spadly do klína. Obávaný král, tyran Imonth Veliký, byl mrtev. Jeho krev stékala po trůnu a pod ním se tvořila rudá louže.

V tu chvíli Alberius uslyšel dusot kroků. Otočil se a spatřil Ragaela a Aardwarka, jak utíkají před několika strážci. Aardwark byl viditelně zraněn, z boku mu tekla krev a jakmile vběhl do trůnního sálu, zakopl a zůstal ležet. Alberius vyskočil, vytáhl meč z mágova těla a vrhl se na stráže. Ragael se k boji přidal a během chvíle se jim povedlo stráž zabít. Alberius se sklonil nad Aardwarkem. Ten z posledních sil zvedl hlavu.

„Thyras je mrtev," zasténal, „a já také umírám..."

Zraněný muž se odmlčel a po chvíli se otočil na Ragaela. „Musíš převzít trůn dokud nepřitáhne Sitheus se svoji armádou, bylo to jeho přání, kdybych nepřežil."

Ragael přikývl a podíval se na mrtvého krále. Když se otočil zpět na Aardwarka, ten již ležel se strnulým pohledem upřeným do stropu.

„Dobrá, musíme udělat, co si Sitheus přál," řekl Ragael a vykročil směrem ke králi. Nikdy se nedozvěděl, proč padl k zemi v krvi tekoucí z jeho úst.

Alberius vytrhl svůj meč z Ragaelových zad a zašeptal: „Ty hlupáku! To sis myslel, že přenechám trůn Sitheovi? Kdybys byl chytřejší, mohl teď z tebe být boháč."

Šlechtic skopl krále z trůnu, nasadil si jeho korunu a posadil se na panovníkovo místo. Právě se mu splnil jeho odvěký sen. Stal se vládcem Severního království.

Netrvalo dlouho a do sálu vběhlo několik strážců.

„Odkliďte tu špínu a uveďte sál do původního stavu," nařídil zaraženým vojákům král Alberius, „a vzkažte kuchaři, že si přeji poobědvat." Rozkaz vojáky probral z překvapení a začali dělat to, co si nový král přál.

„A až se tady objeví Sitheus, tak ho nechejte ihned popravit, velení nad jeho armádou převezmu já!" dodal král a povstal, aby si upravil pomačkaný oblek. V tu chvíli se zpoza trůnu vyhoupla postava v kápi a zarazila samozvanému králi dýku do zad. Ten zasténal a otočil se. Křečovitě uchopil plášť svého vraha a jak klesal k zemi, strhl mu kápi. Byl to Sitheus.

„Tak ty jsi mě chtěl popravit?" řekl jízlivým hlasem generál. „Se zradou jsem samozřejmě počítal, proto jsem do paláce dorazil ještě před vámi. Budu to já, kdo založí novou královskou dynastii. Já a syn, jak prozradila věštkyně, kterého čeká moje žena! Bude se jmenovat Kaligus a já ho vychovám tak, aby po mě mohl převzít trůn."

Alberius se bezmocně díval Sitheovi do očí.

„Ty se ovšem na moji vládu budeš dívat z pekla, pse. A mimochodem, asi bych ti měl říct, že jsem tě stejně hodlal zlikvidovat," dodal posměšně Sitheus a sebral ze země královskou korunu.

Sitheova tvář se Alberiovi zamlžovala a poslední, na co umírající král myslel, bylo to, že Kaligus nebude Sitheův syn, ale jeho, protože během společné cesty s jeho ženou se od ní v kuchyňském voze dozvěděl, že generál je sice mocný v boji, ale už ne na loži a Alberius jí to během krátké cesty bohatě vynahradil.

Sitheus si nasadil korunu na hlavu a vrhl poslední pohled na Alberia, který se v okamžiku své smrti spokojeně usmíval.

Albert Ryba – Severní království: Krvavý trůn a jiné povídky
Ilustrace – Kopromaster
Grafická úprava – Kopromaster
Vytiskl a vydal autor vlastním nákladem jako svoji 1. publikaci, Plzeň 2004, vydání 1., náklad 50 výtisků,
kontakt: *Petr Hyťha, DiS.; Zadní cesta 9; 326 00 Plzeň*

Prodejní cena – volná, dle nákladů na výrobu kopie; podrobnosti viz licenční podmínky ZOA.

Černý Lord Literární server Fantasy - sci-fi - horor CernyLord@Seznam.cz
http://cernylord.wz.cz
http://www.google.com/search?q=cernylord+8.9.2003

"Žít v krvavém barbarském světě, kde platí jen zákon silnějšího, je jak děsivý horor, i největší hrdina má jistou jen vlastní smrt." – Tři příběhy z dávné minulosti. Nebo z daleké budoucnosti?

Vojáci vytáhli na světlo dalšího vězně a velitel pokračoval:

„Žoldák Xavien se odsuzuje za vyvolání rvačky v opilosti ke třem stům ranám bičem a k vyhoštění z království. Jakmile bude od zítřka přistižen na území krále Imontha Velikého, bude ihned oběšen.“

Po vynesení tohoto rozsudku popadli Alberia a vlekli ho na nádvoří.

„Zloděj Kurhus se odsuzuje za krádež v královské klenotnici k pěti stům ranám bičem a useknutí pravé ruky,“ pokračoval velitel stráže a Alberia už přikovávali k lavici, kde se provádělo bičování.

Albert Ryba

Severní království:

Krvavý trůn

a jiné povídky

Černý Lord
Literární server
Fantasy - sci-fi - horor
CernyLord@seznam.cz

ISBN 80-239-2174-6
9 788023 921748